

ỦY BAN NHÂN DÂN
THÀNH PHỐ CẦN THƠ

---:---
HƯỚNG DẪN LÝ NHÀ ĐẤT VÀ CTCC
SỐ : /VV.NP.88

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
TỰ DO - HẠNH PHÚC

KINH GỬI : Bà Dương Thị Hai cư ngụ 618 tuổi
phường An Thới, Quận 8

Bà con khiếu nại xin lại căn nhà mang số 27/10
phong Thước 8 phường An Thới, TP/Cần Thơ của bà. D
Thần chuyển văn không số ngày 12.1.1988 của UBND.TP
giải quyết như sau :

Do trường hợp gia đình bà trước đây cư ngụ tại
trên, năm 1979 gia đình bà vượt biên trốn ra nước ngoài
bất chấp tạo trong địa phương. Sau khi ra nước ngoài
bà đã tổ chức gia đình mới ở nước ngoài.

Do gia đình bà vượt biên trái phép, nên con
của bà UBND.TP Cần Thơ xét giữ nguyên quyết định quản lý.

Nay thông UBND và CTCC.TP Cần Thơ thông báo cho gia
đình bà được biết.

Cần Thơ, ngày 26 tháng 1 năm 1988
ỦY BAN NHÂN DÂN LÝ NHÀ ĐẤT VÀ CTCC.TP CẦN THƠ

Nơi nhận :

- UBND.TP Cần Thơ (thay báo cáo) .
- Sở Xây Dựng và CTCC.HQ (để biết) .
- UBND phường An Thới .
- Lưu .

Là nguyễn Phương

Saigon 25/3/2000

Thưa Ông Nam Lộc,
Qua đài VOA, BBC và đài Úc,
tôi được nghe những điều ông
bà khước khừ như thể ông vô bài đi
hỏi tu nhân chủ trương tại Úc rồi về
nhưng để tại chủ trương, nhân quyền...

Nay tôi xin gửi đến ông báo cáo
từ cuối ông, xin ông bỏ đi từ giờ
đi đọc, đồng thời nhờ ông chuyển
gửi tôi đến mọi người, tôi không
thể từ chối chuyển đến quý vị kia.
Xin thành thật cảm ơn ông.

Kính chào ông,

TRẦN QUÝ PHƯỚC

PB. Xin ông từ bỏ lời nói những vấn
bản viết tay. Không ai dám
đánh mắng vì từ từ mà xướng!

Sài Gòn 25/3/2000

Thưa bà Khúc Minh Thư,

Nhiều lần, qua đài VOA, BBC
và đài Úc, tôi được nghe những
lời của bà về vấn đề của tù
nhân chính trị... tôi rất vui.

Nay tôi xin gửi đến bà trang
vết tích & hân của tôi về tình
thiết hiện tại của dân tộc Việt Nam.
Xin bà vui lòng bỏ ít thời giờ
quí báu để đọc.

Đúng 7 giờ, xin bà chuyển giúp
tôi những tư liệu này đến
ông Nam Lộc Nguyễn, Giám đốc
hội Thiên Nguyễn tại Hoa Kỳ,
và nếu tiện, xin bà hãy chuyển
đến hội Nhân Quyền Quốc Tế, và
các vị khác như Ông Đoàn Đức Trung (Úc)...

Thưa bà, xin bà hãy lấy tình
Người đời với Người gặp gỡ.

Có vẻ này. Tôi không thể
từ chối, một mình mình làm
được.

Thưa thành công của bà

Kính chào bà

~~lưu~~

TRẦN-QUÝ-PHÚC

*TB. Thưa bà, tôi được cho số điện thoại +
Fax của bà, nhưng tôi rất khó khăn dùng
điện thoại; xin bà thư lời những vấn
đề về công tác tôi không cần
đánh dấu máy, họ bảo họ sợ
sẽ bị từ chối không đủ có lời
thưa thán của tôi //

BỘ NỘI VỤ
TAM GIAM B34/A24
Trại:

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập -- Tự do -- Hạnh phúc

Số: 29 GRT

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

SHSLĐ

GIẤY RA TRẠI

Thi hành án văn quyết định thả số 357/QĐ ngày 03 tháng 7 năm 1995
của Bộ Nội vụ

Nay cấp giấy thả cho anh, chị có tên sau đây:
Họ và tên: **TRẦN QUÝ PHÚC** Sinh năm 1950
Các tên gọi khác: **Trần Quang, Trung**
Ninh Bình

Nơi sinh: **618A Trần Quang Diệu, phường An Thới, TP. Cần Thơ, Cần Thơ**
Nơi đăng ký NKTT

Phân bộ Tổ quốc
Can tội: 10/7/1991
Ngày bắt: 31/BNV(A24) 29
Theo quyết định, án văn số 31/BNV(A24) ngày 29 tháng 6 năm 1992
của Bộ Nội vụ

Giã hạn TTGDCT 03 năm
Đã bị xử án mọi về tội: **ba sáu** tháng.
cộng thành năm tháng.
Đã được giảm án: **lần; cộng thành năm tháng.**
618A Trần Quang Diệu, F. An Thới, TP Cần Thơ, Cần Thơ
Nay về cư trú tại:

Đương sự phải trình diện tại UBND phường, xã nơi về cư trú: trước
ngày 13 tháng 07 năm 1995

Lăn tay ngón trỏ phải
của **Trần Quý phúc**
Đanh bản số 010234
Lập tại B34

Họ, tên, chữ ký
người được cấp giấy

Ngày 11 tháng 7 năm 1995
MÁM THI

TRẦN-QUÝ-PHÚC

NGUYỄN HỮU AN

BỘ NỘI VỤ
TẠM GIAM B34/A24

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập — Tự do — Hạnh phúc

Trại:

Số: 29 GRT

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

S H S L D

GIẤY RA TRẠI

Thị lệnh án văn quyết định thả số 357/QĐ ngày 03 tháng 7 năm 1995
của Bộ Nội vụ

Nay cấp giấy thả cho anh, chị có tên sau đây:
Họ và tên: **TRẦN QUÝ PHÚC** Sinh năm: 1950
Các tên gọi khác: **Trần Quang Phương**
Minh Bình
Nơi sinh: **618A Trần Quang Diệu, phường An Thới, TP. Cần Thơ, Cần Thơ**
Nơi đăng ký NKTT: **618A Trần Quang Diệu, phường An Thới, TP. Cần Thơ, Cần Thơ**

Phản bội Tổ quốc
Can tội: 10/7/1991
Ngày bắt: 31/ĐNV(A24) 29 Âm phạt: TTQĐQT 03 năm
Theo quyết định án văn số 31/ĐNV(A24) ngày 29 tháng 6 năm 1992
của Bộ Nội vụ

Đã bị xử án mọi về tội: **Giả hạn TTQĐQT 03 năm**
cộng thành: **ba sáu** tháng.
Đã được giảm án: **lần; cộng thành 01 tháng.**
618A Trần Quang Diệu, F. An Thới, TP Cần Thơ, Cần Thơ
Nay về cư trú tại:

Đương sự phải trình diện tại UBND phường xã nơi về cư trú: trước
ngày 15 tháng 07 năm 1995

Lăn tay ngón trở phải
của **Trần Quý phúc**
Danh bản số: **040234**
Lập tại: **B34**

Họ, tên, chữ ký
người được cấp giấy

Ngày 11 tháng 7 năm 1995
GIÁM THỊ
Trần tá NGUYỄN HỮU AN

TRẦN-QUÝ-PHÚC

BỘ NỘI VỤ
Cục An ninh điều tra

Số: 330 / 124

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Tp HCM ngày 10 tháng 7 năm 1991

LỆNH TẠM GIAM BỊ CAN

Tôi Hoàng Văn Hồng
Chức vụ Phó cục trưởng cục An ninh điều tra - Bộ Nội vụ
Căn cứ quyết định khởi tố bị can số ngày 10 tháng 7
năm 1991 của Cục An ninh điều tra
đối với Trần quý Phước đã có hành vi Tham gia tổ chức phản
động " Lực lượng vũ trang giải phóng Việt nam "
phạm vào điều 72 Bộ luật hình sự nước CHXHCNVN;

Căn cứ điều 70, 71 Bộ luật tố tụng hình sự nước CHXHCNVN;

RA LỆNH

Tạm giam 04 tháng, kể từ ngày 10 tháng 7 năm 1991
đến ngày 12 tháng 11 năm 1991 đối với bị can:
Họ tên: Trần quý Phước nam, từ
Tên gọi khác: Trần Quang Phương
Sinh ngày 12 tháng 10 năm 1950 tại Hồ Nam Định
Nơi đăng ký NKTT: 618A Trần Quang Diệu, An Thới, Cần Thơ, Hậu Giang
Chỗ ở: tại
Nghề nghiệp: Làm vườn
Quốc tịch Việt Nam Dân tộc Kinh
Ban Giám thị Trại Tạm giam B34 - Bộ Nội vụ
thi hành lệnh tạm giam bị can.

Lệnh này gửi đến VKSND Tối cao

VKSND Tối cao PHỤ CHUẨN
Số 333 ngày 13/7/1991

T/L VIỆN TRƯỞNG

viện trưởng viên cao cấp

1 - ai

LÊ MAI

Nơi nhận:

VKSND Tối cao

Trại B34

Biển

1 - 1000 2 bản

Trưởng cục ANĐT

HOÀNG VĂN HỒNG

Lệnh này đã giao cho bị can 1 bản

08 giờ 40 ngày 17 tháng 7 năm 1991
Bị can ký nhận

Phước
Trần - quý - Phước

DURABLE SOLUTIONS UNIT
ACTION SHEET FOR INDIVIDUAL CORRESPONDENCE

es. - F.I.

TO: Sittichai/CS-Sikhiu

FROM: Suda Thru: KSN

DATE: 19/2/91

SUBJECT / FILE: UNHCR mandate refugees

NAME:

UN CASE NO:

PRESENT LOCATION:

☐ For action	☐ For approval	☐ For comments
☐ Your attention	☐ As discussed	☐ As requested
☐ Note and return	☐ For information	☐ Other:

Re;KR/KSN/HVV/CS/Suda meeting on 18/2/91

As requested, please find attached the names and details of 6 UNHCR mandate refugees.

Kindly note that the first four cases were transferred to Sikhiu on 12/2/91.

Hope you will find this information helpful.

Regards.

RETURN TO:

FROM:

DATE:

UNITED NATIONS
HIGH COMMISSIONER
FOR REFUGEES

Branch Office for Thailand

Telegrams: HICOMREF Bangkok
Telephone: 282 9181 - 282 9191
Exts.: 1851/1859 - 1290/1299

NATIONS UNIES I/C Fi:
HAUT COMMISSARIAT
POUR LES RÉFUGIÉS

Délégation en Thaïlande

P.O. Box 2-121, Rajdamnern
BANGKOK 10200, Thailand

HCR/BKK/MISC/..... 7648

26 November 1990

Dear Khun Chamnarn,

We should like to refer to the meeting held at the Ministry of Interior on 28 August 1990 with some of our staff involved in Vietnamese Eligibility Screening.

In connection with the appeal procedure, it was agreed in principle that UNHCR will have the possibility to consider some cases as mandate refugees. This would apply in exceptional circumstances and on a case by case basis where the Appeal Board has upheld a negative decision in a case which is supported by UNHCR as one which falls under its mandate. We are most grateful that the Royal Thai Government agreed to support UNHCR's position on this issue and therefore, provide below the names of persons who have been rejected by the First Appeal Board but who are considered by the UNHCR as following within its mandate:

1. BT 3018	NGUYEN VAN CHIEN	PST 38
2. BT 3138	NGUYIN VAN TANG	PST 157
3. BT 3238	PHAM NÓC HOP	PST 245
4. BT 3262	DO VAN HEIP	PST 257

TRANSFERRED TO SIKHIL 12/2/91

We are ready to submit the above cases for resettlement and shall appreciate your cooperation.

We thank you for your continued assistance.

Yours sincerely

Pierre Jambor
Representative

Khun Chamnarn Potchana
Director
Operations Centre for Displaced Persons
Ministry of Interior
San Payap, 147 Seeyak Sriyan
Bangkok

0602
HCR/ERR/THRU/...

6 February 1991

Dear Khan Chamnan,

We should like to refer to the meeting held at the Ministry of Interior on 28 August 1990 with some of our staff involved in Vietnamese Eligibility Screening.

In connection with the appeal procedure, it was agreed in principle that UNHCR will have the possibility to consider some cases as mandate refugees. This would apply in exceptional circumstances and only in cases by one basis where the Appeal Board has upheld a negative decision in a case which is supported by UNHCR as one which falls under its mandate. We are most grateful that the Royal Thai Government agreed to support UNHCR's position on this issue and therefore, provide below the names of persons who have been rejected by the Second Appeal Board but who are considered by the UNHCR as mandate refugees.

1. RI 3161 (V332-001-180) Long Tay Hu - 1994
 2. RI 2572 (V332-001-0484) Tran Quy Phuc - 1991
- Both of them were officers in the South Vietnamese Army.

PST 481

We are ready to submit the above cases for resettlement and will appreciate your cooperation.

We thank you for your continued assistance.

Yours sincerely,

Pierre Jambor
Representative

Khan Chamnan Potchan
Director
Specialized Centre for Displaced Persons
Ministry of Interior
200 Rama 4 Road, Bangkok
Thailand

BỘ NỘI VỤ

CA Tân Thới

Số 100

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Cần Thơ ngày 16 tháng 08 năm 1999

GIẤY TRIỆU TẬP

(Lần thứ I)

Yêu cầu Trần Quốc Phức

Hiện ở tại (Hoặc nơi làm việc) 108/21 Trần Quang Diệu

KVC phường An Thới - TP Cần Thơ

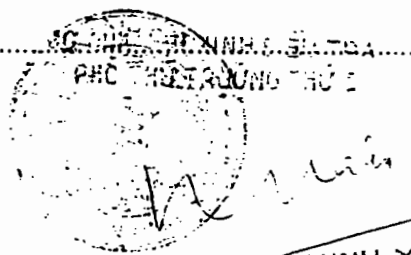
Đứng 8 giờ 00 ngày 12 tháng 08 năm 99

Có mặt tại Ủy ban An ninh Phường 12, Công an Cần Thơ

để trình bày việc viết bị cáo, vụ không rõ ràng

người khác

và gặp Đ/C Trưởng An ninh 1/1

TRƯỞNG MINH Y

CÔNG AN TỈNH CẦN THƠ

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Số: 79 / GA

ngày 30 tháng 9 năm 1999

GIẤY MỜI

(Lần thứ II)

Kính gửi: Trần Quý Phấn

Hiện ở tại: 108/11 Trần Quang Diệu

16 Phường Thới Bình TP Cần Thơ

Đang ở từ ngày 6 tháng 09 năm 1999

Có mặt tại: Đoàn nhân dân

Đoàn nhân dân TP Cần Thơ

Để trình bày và trả lời

trước pháp luật

Khi đi nhớ mang theo giấy tờ và gặp đ/c Thầy Triều

lớp của

Công An Tỉnh Cần Thơ

Fam

CHỖ CHỮ CHỮ TÊN

GIẤY MỜI

(Lần thứ 1.....)

BCH CÔNG AN P. AN THỚI - TP. CẦN THƠ

Mời Ông (Bà) Trần Đức Phúc.....

Chỗ ở 108/23 TQD.....

Đúng 14 giờ ngày 16 tháng 7 năm 99..

Đến Ông An huyện An Thới.....

Đề Cầu tạo đất 1 xã Vĩnh C. An.....

Yêu cầu quan phục đi đúng ngày,
giờ quy định và gặp đ/c Việt..... đón tiếp

An Thới, ngày 15 tháng 7 năm 99.....

TM. BCH. CÔNG AN PHƯỜNG
TRƯỞNG CÔNG AN

Kính gửi

Đề nghị chuyển giấy mời
lần thứ ngày tháng năm
của Công an Phường An Thới.

Cho

Yêu cầu
nhận và chuyển lại cho Công an Phường An Thới.

Ngày tháng năm

KÝ NHẬN

An Thới, ngày tháng năm

TM. BCH. CÔNG AN PHƯỜNG
TRƯỞNG CÔNG AN

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

TỜ TƯỜNG TRÌNH CÁC TÀI LIỆU MÀ TÔI ĐÃ GỞI RA NƯỚC NGOÀI

Tôi là Trần - quý - Phúc sinh năm 12/10/1950 tại Yên
Thị trấn của xã Vĩnh Bình (BV), hiện cư ngụ tại
108/21 Trần - quang - Diệu, KV 6, phường An Thới
TP Cần Thơ, CMND số 350097593, là chủ nhân tại
B34/A24 đường Nguyễn - Văn - Cừ, TP Hồ Chí Minh
khi được thả ra khỏi trại tù B34 ngày 13/7/1995
tôi được các anh nhân dân đưa ra cho biết là tôi
được trả quyền công dân được quyền tự do tư
lưỡng, tự do ngôn luận, những cam báo động
và gây biến động.
Đến khi về nhà tôi nhận được địa phương gồm: tổ
trưởng, công an khu vực 6, đến hướng công an
phường An Thới, đã sự thăm viếng của trưởng
phòng và các nhân viên trách nhiệm của phòng
bảo vệ chính trị tại Ty công an tỉnh Cần Thơ. Ông
Nguyễn - Văn - Thắng trưởng phòng bảo vệ chính trị
Ty công an tỉnh Cần Thơ cho tôi biết dù tôi không
cầm trong tay lệnh quân chế khi ra trại, những
tôi thuộc vào một hướng tiếp đặc biệt do lực lượng
vũ chính bị quân chế, quân sự, nhà nước bắt tôi
bỏ tù rất dễ dàng khi cần. Tâm trí tôi khá chán
nản đối với những dao động trên thế giới nói chung
và Việt Nam nói riêng, tôi cảm thấy những gì trên
cờ đài này chế là hư ảo, tôi chẳng hiểu tiền
bạc, vật chất, nhà cửa danh vọng những tôi không
thể nào sống với bấy nhiêu hoang. Vì còn
tiếp nhận mong manh đối với cuộc sống của vợ
con tôi mà tôi tạo ra tôi chưa thu toàn
được chút nào, vì thế tôi chỉ muốn về sống
tiếng mảnh đất nhỏ của gia tộc vợ tôi, ăn bữa
tối mở trong góc vườn mà sống cách biệt với mọi
thứ bên ngoài, những tôi không thể thực hiện như

thứ được, vì sinh hoạt của họ còn lại trên bề mặt
 nếp sống của cộng đồng, với những sinh hoạt cộng
 đồng, và từ đó, những hình ảnh mới của những
 các bài nhạc, những đạo động, chuyển của xã hội
 khai lại những tâm tư bức xúc của họ trước đây.
 Do đó, khi tôi mới được ra khỏi nhà tù, các bạn
 bè tôi ở hải ngoại và anh tôi Trần - quý Long ở
 California Hoa Kỳ hỏi tôi làm thế nào xuất cảnh
 gặp hầu họ họ cho tôi xã giao định sang Hoa Kỳ
 những tâm hồn tôi lúc đó hết lạnh giá, tôi đã
 từ chối, những sau đó, với những đạo động
 chung, bức xúc tâm tư như tôi đã kinh bày ở
 văn và mộ táng đang chi tiết như một các bài
 nhạc không lời trong "bức tâm thư tâm đến xin
 học vấn, nhà" đã gửi cho Chủ tịch nước, Chủ tịch
 Quốc hội, Thủ Tướng Chính Phủ nước Cộng Hòa xã
 hội Chủ Nghĩa Việt Nam, mà ông Nguyễn Văn - Thắng
 Trưởng phòng Bảo vệ Chính trị Tỉnh Cần Thơ đã mời
 tôi lên làm việc ở đơn vị an ninh An Thới, bảo
 nhân viên lấy xe honda cho tôi từ đơn vị an
 ninh An Thới về nhà tôi để tạm giữ văn bản
 viết tay 05 tờ bức thư trong kho lớn bằng gỗ
 giấy trắng tinh này, mỗi tờ đều được bọc ép
 nhựa và tôi sợ nó bị hư hỏng hoặc mục, nát,
 rách... vì đó là tất cả những gì trong cơn tâm
 tư, trong bộ não tôi được lột trần tở cho mọi
 người xem xét để giám định và tình huống của tôi
 dưới mắt mắt của người đời với người, với họ
 cách mà ứng xử tôi sao cũng được, tôi sẽ không
 còn xây dựng bất cứ điều gì nữa. Vì là phòng
 cách ứng xử với cộng đồng tôi chờ đợi sự
 đời. Điều không tránh khỏi là tôi phải sợ, phải
 phòng hờ tình thế bị bắt đầu một do các cơ
 quan an ninh thuộc Bộ Nội Vụ Việt Nam. Vì trên
 toàn thể thế giới việc phản ứng âm thầm đã
 từng xảy ra từ ngàn xưa và đến ngày nay trong
 các kỹ tình huống nào, giai cấp nào, do đó,
 trước khi gửi bức thư cho nhà nước Việt Nam, tôi

đã cố gắng tìm cách giải ra nước ngoài để báo động
 cho các bạn bè, thân nhân của tôi, đồng thời mặt
 khác vì tôi biết tôi rất cần quá đỗi đồng, lo sợ
 thông, thông khue chết, không hiểu hiểu, nên tôi
 cũng nhờ những người đi học kỹ về suy nghĩ
 còn nữa, giám định xem tôi có được nhà nước
 Việt Nam giải quyết không? và vẫn có nên nữa
 đời gì không cho có hiệu quả và nữa nữa phải
 nữa như thế nào. Sóng sóng về chiều tưởng đó
 tôi cũng nghĩ đến phải nước ngoài này (vì cũng
 Nguyễn Văn Thắng khi tôi có tâm sự phân nào
 ông Thắng giúp tôi hỏi thăm trường phòng nhà đất
 tại Sài Gòn, ông an cho ông Thắng biết: về mặt
 luật pháp thì cần nhà tôi phải được nhà nước
 bởi hoàn cảnh đáng những còn tùy địa phương,
 ông Thắng bảo tôi hãy sac đến thành 05 bản, gửi
 cho 05 nơi, và để phải thành và để truyền hình
 có thể có hiệu lực 90%) như lời đã trình bày
 xong bức tâm thư... do đó, tôi đã làm hồ sơ
 vào năm 1997, tôi gửi cho 184 Bis Pasteur TP Hồ Chí Minh
 khi nhận vẫn còn an tại bản tập dân của cảnh phòng
 xuất nhập cảnh này xem xét hồ sơ xin nhập cảnh
 Hoa Kỳ của tôi, đã không nhận và báo tôi gửi
 cho 022 ở Bưng KKK. Do đó, tôi đã gửi sang đó
 đồng thời gửi cho anh tôi Trần Quý Long ở California
 để anh ấy nhờ Hoa Kỳ chấp nhận. Tôi biết vẫn bản
 này khoảng nửa năm, đầu năm 1997 ông anh tôi có
 có chuyển hồ sơ của tôi đến nhiều cơ chế có
 nhiệm vụ như các hội và hội các tiểu bang
 California, Atlanta và 2 thường nghị sĩ và một
 dân biểu Kong quốc hội Hoa Kỳ, một thường nghị
 sĩ Mỹ này có gửi thư xin học với tôi và thường
 nghị sĩ Mỹ có yêu cầu bị ngoại giao Hoa Kỳ gửi
 văn thư cho chính phủ Việt Nam về vấn đề của
 tôi, Bộ ngoại giao Hoa Kỳ có trả lời đã làm
 việc đó rồi và cho thế chính phủ Việt Nam gửi
 văn bản trả lời thì Bộ sẽ gửi cho và khi đó
 thường nghị sĩ này sẽ cho ông anh tôi (Long) biết về

số phận của tôi. Về thứ, "buổi tâm thư" tuần đến xin học căn nhà..." tôi đã đi đó, chưa gọi ngay cho nhà nước, tôi nghĩ rằng nếu gia đình tôi được xuất cảnh thì tôi quyết chuyển căn nhà của tôi và những bức thư sang quốc gia mới, tôi sẽ sống như một người bình đẳng tại quốc gia mới, nếu không được đi thì mỗi giờ đến này cho nhà nước Việt Nam đi quyết thoát khỏi u buồn tôi sẽ đổi này, do đó tôi đã đi đến khoảng nửa năm sau của 1998 thì mỗi giờ đi cho anh Long tôi, và nhờ anh Long tôi chuyển cho những ai có thể giúp đỡ tôi và gia đình được xuất cảnh. Anh tôi đã trả lại đã nhận được bức thư chế độ. Về quan ODP/TP HCM trả lại là là hồ sơ của tôi chưa được mở và tôi phải tiêu chuẩn những không nhận trả lại hồ sơ của tôi như một số người trong những tỉnh HO đã bị trả lại, anh Long tôi thư cho tôi bắt là anh đang khởi nại đầu này với ODP/HCM kỳ, báo tôi chế, do đó dù đến, tâm thư này viết xong đã quá lâu, tôi vẫn chờ như chưa gọi cho nhà nước Việt Nam. Tôi đã viết thư cho anh tôi và bạn bè, đi thức hời họ (C/1999) tìm cách giúp tôi về mặt nào tùy ý đi tôi bắt họ đi được hay không, đi tôi đang gọi cho nhà nước. Tôi chết như tôi là như Tân Dân. Chả, tôi là ở Thái Lan là là như sẽ được, có lệnh xin miễn phí, họ đang từng nơi có hiệu lực với việc định cư của tôi và cộng thể tôi đang bị nhà nước ở phạm nhân quyết thì có thể đó là những số dữ họ tranh chấp nữa đây, như thế tôi cũng thoát khỏi đầu như nhà nếu im lặng xếp được, nếu tôi bị nhà nước bắt bỏ tù không thông báo như tôi bị đưa về B₃₄, cho đến giờ này thì phòng các ở chính trị đang quản lý tôi gọi là đời làm việc, cho đến giờ phút này tôi

chưa hết tình, thứ của tôi sẽ như thứ này.

Thưa quý ông, khi tôi lật hẳn con tim, tâm tư của tôi sẽ qua "Buổi tâm thư..." để cho ủy ban nhân dân nhà nước là một sự minh bạch sẽ sáng, và cũng nó ra, nên tôi không muốn được giá nó. Vì với tôi đây là chân thật, tuy nhiên tôi sẽ đưa thủ tôi, trên đây này để với tôi để còn giữ lại trong xã, có chăng chút ít cho về con mà thôi. Vì thủ nguyên vọng của tôi để với về quan hệ thân quyền là nguyên vọng của tôi để với tâm đặc nhà nước, tâm tư buề xác với lòng của tôi không thay đổi được, với những dòng chữ này mà nhập tâm tôi đến đây. Tôi hiểu những lời mà ông Nguyễn Văn Thắng, trưởng phòng kế hoạch tài chính tự thuộc lý công an tỉnh Cần Thơ đã nói rằng tôi "nhà nước bắt anh bỏ tù rất dễ dàng..." như tôi đã hành tại ở trên là sự thật, là sự thật, thế không phải là nhà nước. Mà chúng sẽ hết gì, những sự rất sẽ bị bỏ tù vì sự ăn to béo của tôi cho về con tôi, thân nhân tôi, bạn bè tôi, mà các địa phương thân đến với họ từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày... rồi ông trưởng phòng kế hoạch tài chính tự thuộc lý công an tỉnh Cần Thơ lại bảo tôi: "nhà nước đâu có giết anh, giết ai đâu..." Vậy thì chắc chắn là tôi sẽ bị bỏ tù. Tôi không có thích để gì nhà nước cả tôi chỉ "bỏ" bỏ là về tâm tư của tôi, của một người lương thiện trước tình huống nặng nề này thôi. Vì thủ nguyên vọng của tôi là khi bắt bỏ tù tôi (tôi không thích việc lý do gì cả, từ như bạn tôi) xin quý về quan cho biết biết, biết những cũng được, nhưng đừng bắt tôi ngay, cho tôi ăn lương về nhà tỉnh bơ sẽ là sự gạt về con tôi là tôi về công việc làm ăn xa với một người bạn (ai ở nhà tôi chỉ về về chút ít về nhà), với tôi em

⑥.

à ra để tình duyên quý sẽ quan tại bất cứ
nhà nào.

Thưa quý sẽ quan, đâu có lời -clang lời-lung
lên nên lời uất không được mặt lại gì cả,
xin quý sẽ quan thứ lỗi, lời chưa chính
— lại được những câu uất lời ngữ của tôi.

Căn Thờ 18/7/1999

Người viết ký tên

TRẦN QUÝ THUẾ

TB. Tôi uất của chi? thường nghị sĩ Mỹ đã yêu
cầu bộ ngoại giao Mỹ gửi uất thư cho chính
phủ Việt Nam uất uất từ tôi, và bộ ngoại
giao Mỹ đã trả lời cho thường nghị sĩ này
là đã gửi uất thư cho chính phủ Việt
Nam rồi, cho chính phủ Việt Nam trả lời
sẽ cho anh uất - quý - Long từ đây.

DIANNE FEINS TEIN.

California United States

Senate

Washington D.C. 205104.

Đây là địa chi? anh Long từ cho từ dùng
như cần những lời chưa gửi, chi? gửi cho
TNS BARBARA BOXER mà thôi vì ông này có
gửi thư cho tôi.

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập Tự do Hạnh phúc.

Đồng kính gửi : - Chủ tịch Nhà nước
- Chủ tịch Quốc hội
- Thủ Tướng chính phủ

Về việc : Bức Tạm thư kèm việc xin
lại căn nhà đã bị chia phướng tịch thu
vị vớt biên năm 1979.

Kính Thưa Quý Ông :

Tôi tên Trần Quý phúc, sinh ngày 12/10/1950
tại Yên Thành, Gia viên, Ninh Bình hiện cư ngụ
tại 108/21 đường Trần Quang Diệu Khu vực 6
phường An Thái Thành phố Cần Thơ. Tính Căn
thờ CMND số 360097593 nghề nghiệp
hiện tại : làm vườn, Nay tôi viết những
đồng chữ này trình bày với Quý Ông những
tâm tư như sau :

- Kính Thưa Quý Ông :

Trước hết với nhân cách của một con người
trong cõi đời ở trước, tôi xin quý Ông rộng lòng
bỏ qua những gì đã xảy ra trong những đồng chữ
này, xin thành thật cảm tạ quý Ông.

Thưa Quý Ông, người xưa có câu :
" Dân vì quý Xả tác thế chi, quân vì (xin)"
nhiều hệ thống lãnh đạo của Việt Nam trước
kia đã từng nhắc nhở điều này và ngay
cả hệ thống cầm quyền quý Ông cũng đã
từng nhắc đi nhắc lại nhiều lần quan điểm
này, đồng thời riêng tôi sau 4 năm bị
 giam tại trại B34 tại 230 Nguyễn Văn Cừ
T.P Hồ Chí Minh, khi thả tôi ra khỏi trại
nay ngày 13/7/1995 cục tn mình điều
tra, Bộ nội vụ cho tôi biết là tôi được
hưởng quyền công dân với quyền tự do tư
tưởng, tự do ngôn luận đồng thời cấm bao
đồng hoặc gây biến động. Vì thế với tính
chất người với người tôi viết những đồng chữ

này đến quý ông, những người mang trách nhiệm điều hành quốc gia.

Thưa Quý Ông, tôi đã rất đau lòng vì qua 20 năm chiến tranh với bao nhiêu xương rơi máu đổ, bao nhiêu tàn phá tang tóc cho dân tộc ở cả hai miền Nam Bắc nên dù với kết quả 30/4/1975 với đủ kiến chuẩn bị từ cái tạo, tôi vẫn ở lại quê hương hầu có thể đóng góp phần nào dù ít dù nhiều vào công việc dựng lại đất nước.

Những qua những bài học của chương trình học tập cái tạo mà tôi phải học từ 1975 - 1977 ví dụ: một bé gái 5 tuổi trong một trường học được ban giám hiệu chỉ dẫn để theo dõi cha mình là một xã viên của một hợp tác xã đánh cá đã lên ăn cắp cá để bé gái này được ăn cơm với nhiều cá. Bé gái đã theo dõi cha mình thanh công và chỉ điểm để công an vây bắt cha mình nên bé gái đó đã được tặng thưởng bằng khen "Cháu ngoan Bác Hồ" Bé gái đó rất sung sướng đón nhận bằng khen này và mặt mày hồng hào, ăn mất sàng rở, hạnh phúc vì được khen ngợi và hâm mộ của ban giám hiệu và các bạn học sinh của trường. Khi ra trại về nhà tôi thấy những bài học của các con tôi và những đứa trẻ lớn tuổi khác hầu hết chỉ là sung đàn, cày thuê và chiến tranh, bài học thuộc lòng khi lớp 3 của con trai tôi (1977) bằng thơ của Tố Hữu "... cháu yêu Bác một, yêu ông Staline gấp mười" những chi tiết này làm tâm hồn tôi chao đảo: 6 tuổi thơ tám hồn tuổi thơ là gì!!! Thưa 6 tuổi thơ !! 6 tuổi thơ !! xung quanh tôi, bao

quan hệ hơn một chút, cuộc sống của người dân trong nhiều tầng lớp thật là thống khổ về mọi mặt, từ vật chất đến tinh thần tôi thấy nếu một xứ sở nghèo nàn thì người dân xứ đó khôn khổ một chút khác, trong khi đó người dân Việt Nam với "quê hương ta giàu đẹp" (lời ông Hồ Chí Minh) "Rừng vàng biển bạc" lại thống khổ vì đói khát, kèm thêm nỗi thống khổ vì kèm kẹp của nhà cầm quyền quý ông, không khác gì những con trâu, con bò gồng vai kéo cày với cái bụng lép xẹp, hoặc như những con ngựa ốm kéo xe khôn khổ vì hai con mắt bị che, miệng phải ngậm cái hàm thiếc đeo hai sợi dây cương giắt giắt vào hàm, lưng thì nhằn những làn roi da vun vút của tên kẻ iếm lại phải trên một con đường phẳng xuống vực thẳm, mà con đường đó lại trơn gai gồ, gồ ghề và lầy lội. Tôi nhận thấy người trong tình huống đó thật quả chỉ là một loài động vật cao cấp chứ không phải là đúng với ý nghĩa của chủ người. Nếu vẫn còn coi như là con người thì không khác gì người dân trong bối cảnh của những thời bao chưa thức khua tại nhiều nơi trên thế giới (ví dụ như thời Tần Thủy Hoàng tại Trung Hoa...). Biết bao điều xung quanh tôi đã làm tôi chao đảo thêm câu gì cũng Bae Hồ, Bae Hồ kinh yếu... "Vị lùn lùn 10 năm trông cây, vị lùn lùn 100 năm trông người" là câu của một học giả Trung Hoa mà câu bảo là câu Bae Hồ nói, bài thơ trong nhà tù của một tù nhân người Trung Hoa tại nhà tù Quảng Châu, ông Hồ Chí Minh cũng ở trong nhà tù Quảng Châu. Vậy mà câu nói bài thơ đó là của Bae

Hồ, cũng sẵn phết như thế cho ông Hồ
 Chí Minh thì thật cũng xấu hổ với người
 Trung Hoa. Ông Hồ Chí Minh ngoài vấn đề
 chính trị ra thì ông ta cũng là một con
 người bình thường, có vợ con cũng là,
 điều bình thường, thế mà sao lại phải
 đầu nhem đi im hơi lặng tiếng (khi đang
 họ Lý ở Thái Lan sống với một phụ nữ
 người Hoa nên có được 2 đứa con,
 con nuôi của ông và tất nhiên là
 con trai của ông Hồ Chí Minh, ông Nông
 Đức Mạnh là con của ông Hồ Chí Minh
 và nữ họ Lý người Thượng của ông ta
 (khi ở hàng pác Bó) đồng thời tôn xưng
 con hơn những tín đồ với giáo chủ của họ.
 Tôi nghĩ rằng đầu óc chúng ta là đầu
 óc của người, chứ không phải chỉ là
 đầu óc của loài động vật cao cấp, nó
 mang thêm tính chất người, đó là nhân
 cách, cuộc chiến tranh Nam Bắc 1954 -
 1975, 20 năm với bao tang thương tới
 nỗi này ai nhận !!! Triều Tiên chia đôi
 năm 1952 đến chia đôi 1945 kết quả
 2 cuộc chia ly trước Việt Nam đó có đem
 tang thương tàn phá, chết đói máu dơ
 cam ... đến cho dân tộc Đức, dân tộc
 Triều Tiên không? mà lại đem đến cho
 2 dân tộc đó những gì mà toàn thế
 giới ngày nay đều thấy! Dù rằng bình
 thức 2 cuộc chia cắt này có khác bình
 thức cuộc chia cắt của Việt Nam 1954
 những cái hệ thống lãnh đạo của họ
 không đến nỗi u mê, cuồng tín và quỷ
 quyết như ông Hồ Chí Minh và Đảng cộng
 sản Hà Nội ... và tội lỗi to lớn đó cho
 dân tộc Việt Nam ông ta và Đảng phải
 chịu, thế mà Đảng cộng sản Hà Nội cứ
 ôm chặt lấy trách nhiệm lãnh đạo một

dân tộc, như thế có tồn trong nhân cách không?! Việc đầu tư đưa đến cảnh con đầu tư cha, vợ đầu tư chồng, trong gia tộc đầu tư nhau, con trai cảm ơn cha mẹ nhờ đầu ông bố trong 1 cuộc đầu tư địa chủ... từ 1952 - 1956 chỉ kết tội ông Trường Chinh mà thôi sao? Lúc đó ông Hồ chỉ hinh ở đầu, làm gì khi mang trách nhiệm lãnh đạo mà không gánh tội lỗi to lớn đó. Chủ nghĩa Tam vô, đường lối Tam tam chế đã thực hiện từ khi đảng công sản Hà Nội nắm quyền ở Việt Nam từ 1945 khiến người dân Việt Nam giống như những con chó săn mà lại là chó săn cho mình thì tội lỗi đó ai phải nhận? Ngay nay khi chủ nghĩa công sản sụp đổ ở thiên đường của đảng công sản Hà Nội là Liên Xô. Hai cột của các sù to' quả quý ông (như Staline trong thờ của ông Tô Hiến) bị đem quảng ra khỏi đền thờ thế mà quý ông cứ muốn dõng tồn mãi đồng thờ thêm câu: chủ nghĩa Macxit Leninít. Từ Tướng Hồ chỉ hinh, như thế phải chăng chính đảng công sản Hà Nội thậm công nhân mọi sai lầm tội lỗi vô cùng đã đem đến khổ ải vô biên cho dân tộc Việt Nam từ 1952 cho đến nay do ông Hồ chỉ hinh tạo ra? Alay mà những lời sùng bái ông Hồ chỉ hinh cứ đem tung ra bằng mọi phương tiện mọi thời kỳ, còn hợp cả tin đó sùng bái giáo chủ vậy. Ông lão chỉ công cũng đã nói "Tự do cũng được, dân chủ cũng được, nhưng còn sợ thù trong giặc ngoài nên chỉ từ do tập trung, dân chủ tập trung (chỉ trung ương đang mới được); không thể đa nguyên" một người có nhân cách, mang đúng tính chất người

⑥

Khi nghe được điều này thì không thể chấp nhận được, vì lý do khác là đa đảng đó không chính đảng. Nếu cứ chấp nhận thì không còn là con người. Chắc Trung ương đảng cộng sản nghĩ rằng dân tộc Việt Nam vẫn còn dân đơn ngu xuẩn hèn hạ, dai dột và u mê như thời kỳ 1952 - 1954 - 1975... mà chính đảng cộng sản đã gạt gẫm, lừa đảo, lừa dối và lừa dối được để xử dụng chủ nghĩa Tam vô, kế hoạch tam tam chế gây cuộc chiến tranh Nam Bắc Việt Nam 20 năm và nay vẫn còn giữ được quyền duy sả tố' Lenin đã sụp đổ, nên sợ các chính đảng khác (nếu chấp nhận đa đảng như Liên Xô) và dùng họ như chính đảng cộng sản đã lợi dụng họ trước đây trong mọi kế hoạch chống trịnh, và như thế đảng cộng sản sẽ thất bại, phải không quý ông? Như thế thì đảng cộng sản Hà Nội vì ai? chỉ vì đảng chế đầu vì dân thế mà cứ đưa lối mới quý báu của ông Washington là tổng thống Mỹ đầu tiên làm chiếu bài "dân tộc độc lập, dân quyền tự do, dân bình hành phúc, dân tộc độc lập như thế nào mà ông phạm vào đống lại phải ký văn bản gởi cho Trung ương thừa nhận chủ quyền của Trung ương tại quần đảo Hoàng Sa (Thuộc chủ quyền của chính phủ miền Nam Việt Nam trước 1975) để trung ương được quyền đem quân đến quần đảo Hoàng Sa tấn công quân đội Việt Nam cộng hòa đang trú đóng bảo vệ tại quần đảo Hoàng Sa và Trung ương đã thắng trận tấn công đó và chiếm lĩnh cho đến ngày nay; dân quyền tự do như thế nào mà lại chỉ Trung ương đảng cộng

7

Sản mỗ có từ do ; dần sinh hank phục
như thể nào mà hơn 500000 thân xác
người Việt Nam đã bị nhấn chìm dưới đáy
biển đông làm mờ cho miệng cá, cá
thối trong rừng sâu biển giới Miền Lào Việt
và nếp sống thực sự của người dân
năm 1989 một uỷ ban trong liên hợp
quốc cho xếp vào hạn chết trong gần
200 quốc gia trên thế giới, và ngay cả
đến ngày hôm nay nếp sống thực sự
của người dân như thể nào trong cái
xứ rừng vắng biển bạc này ?! Trách nhiệm
tội lỗi lịch sử này về ai ?! câu trả
lời duy nhất : ông Hồ chí Minh phải mang
trách nhiệm, chịu trách nhiệm tội lỗi này
đối với dân tộc Việt Nam. Dưới cái nhìn
của tôi đảng cộng sản Hà Nội là loại đề
tiện, dối trá, kẻ thù của lúa gạo, dầu
mỡ, quý quyết đối với dân tộc Việt
Nam, mọi dân và gạt gẫm dân về
mọi phương diện, miền sao đang cộng
sản Hà Nội năm được quyền độc tôn
là được rồi, không cần biết nhân
cách là gì ? Thời kỳ, ngân sông cấm chợ
muôn mua hàng phải nộp sổ và đứng
xếp hàng từ 2, 3 giờ sáng tại hợp tác
xã và chỉ mua được gạo mốc gạo nát,
bao kê mốc bạc, dài bún, mọ mắm
ở những công nước rồi ham để tìm
miếng ăn, trong khi đó chế độ của
những ai thuộc đảng viên cộng sản thì
phê phỡn, ăn viết hơn; những học trò
cấp 1 thì hầu hết đều hân hoan đua
nhau đi buôn rã, chui vào cả
những phòng về sinh rồi ham khắp mọi
nơi để buôn những tờ giấy "chui..."
người ta "chui..." xong bỏ vào giỏ đem
về trường nộp cho ban giám hiệu để

được bằng khen là "cháu ngoại Bác Hồ"
 hoặc "học sinh tiên tiến". Những người
 không sống được ở Việt Nam mà bỏ nước
 ra đi thì nhà cầm quyền kết tội là phản
 bội tổ quốc xếp hạng thứ 13 tức hạng
 bét trong 13 thành phần mà đang đồng
 sản hòa nội phân loại, thế mà nếu họ
 có vốn họ vẫn được nhà nước tức đang
 công sản hòa nội kêu gọi họ đóng góp vào
 việc xây dựng đất nước, hoặc giả nhà
 nước kêu gọi sự đóng góp xây dựng của
 giới trí thức... và coi như là sự hòa hợp
 hòa giải, rồi thấy đây là một điều nhục
 nhã cho cả 2 phía nếu vẫn giữ chế
 độ dè dặt tại đang trị mà thôi. Nhà cầm
 quyền cho dân bầu cử để phân nào gọi
 là dân chủ, những người dân chỉ được
 bầu những ứng cử viên do chính đảng
 công sản hòa nội chọn lọc, người dân
 không có quyền tự do ứng cử, như vậy
 thật là một điều quái dị, vậy quý
 ông bày ra việc bầu cử làm gì cho
 tốn công, tốn sức, tốn tiền mà lại là
 tiền của nhân dân mà quý ông đã
 thu bằng nhiều hình thức. Nhà cầm
 quyền quý ông giao nạp hội nhân quyền
 quốc tế, hàng năm đều đi họp bồi đại
 diện trong hội, ở cuộc họp năm 1996,
 khi ông Võ Văn Kiệt, phó chủ tịch hội nhân
 quyền quốc tế kiêm chủ tịch liên hội Việt
 kiều hải ngoại đưa vấn đề nhân quyền
 ở Việt Nam với những chi tiết trong quá
 khứ thì đại diện nhà cầm quyền Việt
 Nam trong phiên họp đã trả lời: hãy
 khép lại quá khứ, thưa Quý ông: khép
 lại quá khứ là thế nào, có phải
 chẳng chỉ chôn vùi những điều sai lầm
 tội lỗi của đang công sản hòa nội, còn

hiện tại thì vấn đề của đề đảng cộng
 sản độc quyền cai trị dân tộc Việt Nam
 phải không? dù khả năng cai trị hiện tại
 thì luôn luôn sai lầm, hết sai lầm này
 đến sai lầm khác; hậu quả nặng nề cách
 nào đi nữa thì người dân Việt Nam sẽ
 phải gồng lưng lên mà gánh chịu chế độ
 cộng sản hà với chỉ hứa hẹn lừa dối rồi
 huê cả làng mà thôi. ví dụ như cuộc
 cải cách ruộng đất do chính ông Hồ Chí
 Minh đưa ra luật do khoảng năm 1980 - 1985,
 luật đã sai lầm, tạo khổ cho nông
 dân Việt Nam, sau đó phải sửa đổi
 những kẻ làm điều sai lầm đó đâu có
 lâu, hậu quả bị trừng phạt nào mà
 may lại là tổng bí thư đảng, chẳng khác
 nào Trường Chinh với luật đất tở 1952
 Quý ông thử nghĩ khi nghe ông Hồ Chí
 Minh tuyên bố tại ủy về vấn đề nhân quyền
 khi viết kiểu ở ủy đặt vấn đề nhân
 quyền: "vấn đề nhân quyền ở mỗi quốc
 gia phải khác nhau theo chế độ điều
 hành ở quốc gia đó". Theo tôi nghĩ thì
 thật là một câu nói quái gở vì vấn
 đề nhân quyền chỉ có một nghĩa, một
 nội dung, chứ không thể lập luận theo
 kiểu dân chủ tập trung, từ do tập
 trung như ông Võ Chí Công đã nói năm
 1991, vì như thế chẳng khác nào dân
 tộc Việt Nam đang bị cai trị bởi một
 nhóm vua, nhóm vua đó có cả tiền
 một trăm đảng viên trong trung ương
 đảng cộng sản Hà Nội, đều được làm
 vua cùng một lúc và muốn ông vua
 nào muốn quay ra sao thì quay, không
 thông nhất thuận tụy, do đó toàn dân
 tha hồ chống mặt muốn chiều, nếu
 quan niệm về nhân quyền như thế này

thì gia nhập vào hội nhân quyền quốc tế
 làm gì cho mang nhục, thêm một điều
 quá gổ nữa là với ngày hội nhà giáo
 đảng cộng sản đưa ra chỉ thị
 "nhà giáo phải bảo vệ đảng". quý ông
 nghĩ sao chỗ tôi thấy đây là điều quốc
 đi đó và quá đi nữa thế nào thì quý
 ông phải từ chối. Quý ông cũng suy
 nghĩ ra sao khi báo cộng sản của quý
 ông đăng tin Trung cộng chỉ trích Hoa Kỳ
 về vấn đề Tây tạng là xen vào việc nội
 bộ của Trung cộng, trong lúc đó qua
 đài phát thanh tôi cũng được biết Trung
 cộng hăm he Hậu Loan trong việc Hậu Loan
 tiếp tục Đại Lai Lạt Ma của Tây tạng, quý
 ông có thấy Trung cộng đã sinh hoạt một
 cách quá quá đàng hoàng? có nhân cách
 thì không cho phép sinh hoạt kiểu như
 Trung cộng. Cũng như trước đây khi
 cuộc chiến tranh ở Việt Nam xảy ra thì
 Trung cộng gọi Mỹ là đế quốc trong khi
 đó Trung cộng chính là kẻ gây ra thì
 đồng thời chính nhà cầm quyền Hà Nội
 gọi sự có mặt của Mỹ ở Việt Nam với
 mục đích ngăn chặn làn sóng ghê tởm
 của chủ nghĩa cộng sản đang tràn
 xuống Đông Nam Á là đế quốc thì tiếp
 lại đưa quân sang Campuchia với
 10 năm xương máu của lớp trẻ Việt Nam
 kèm thêm sự hao tổn đưa đến đời khổ
 cho nhân dân Việt Nam. Quý ông hãy
 thẳng thắn tự xét mình bacher xem
 nhân cách có còn không? nhà cầm
 quyền quý ông xin có chân trong liên
 hiệp quốc, có đại diện trong hội nhân
 quyền quốc tế sao tôi không được nghe
 biết ý kiến của quý ông như thế nào
 về vấn đề Tây tạng bị Trung cộng xâm

lãng, dân tộc riêng ở tận cường muốn
 giành độc lập và vẫn đề nhân quyền ở
 nhiều nơi khác trên thế giới. Đây mà
 quý vị luôn luôn đề cao lối của cựu
 tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ là ông
 Washington " Dân tộc độc lập, dân quyền tự
 do, dân sinh hạnh phúc " như thế phải
 chăng nhà cầm quyền Hà Nội chỉ chuyển
 ăn nổi vu vơ, quên tất đó từ xưa
 chuyển dùng để mị, lừa nhân dân
 Việt Nam ?! Tôi cũng có nghe chủ tịch
 Hội cựu chiến binh ước cũng phải đoàn
 cố sang thăm Việt Nam và đưa ra ý
 kiến Hội cựu chiến binh ước cũng phải đoàn
 cố " và hứa hẹn giao kết với Hội cựu
 chiến binh Hà Nội. Quý ông có thấy đây
 là một hành động thiếu nhân cách không?
 Dù gì đi nữa thì nước ước cũng là 1
 trong 6 nước đồng minh với Việt Nam
 Hoa để ngăn cản song công sản lan
 tràn trên thế giới tự do, việc binh thương
 hòa, hòa giải, hòa hợp, giao kết ...
 chỉ thực hiện được khi Việt Nam thực
 sự đổi mới - thực sự tồn tại nhân
 quyền, thực sự tự do ~~nhân~~ chủ như
 là liên xô trở thành nước Nga vậy,
 chứ không phải Quý ông dùng từ đổi
 mới chỉ gói trong ý định là để lờ
 dùng sự giao du với các nước tự do
 dân chủ để bằng mọi cách gom góp
 mọi phương tiện, phương cách ở nước
 ngoài đem về đập và những lố hỏng,
 những mục mắt trong bộ sườn mà quý
 ông dùng để kềm kẹp áp bức dân tộc
 Việt Nam. Có bao giờ quý ông hỏi Hội
 cựu chiến binh ước rằng: Nếu Hội cựu
 chiến binh Hà Nội kết giao với Hội cựu
 chiến binh ước thì Hội cựu chiến binh

(12)
Sài Gòn (Việt Nam Cộng Hòa) sẽ ra sao (dù
rằng các cựu chiến binh quân lực Việt Nam
Cộng Hòa ở Việt Nam hiện tại không tham
lập hội được)? Tôi tự thâm nghĩ thật
đây là một điều quái đản, tôi thâm
nghĩ với một người có nhân cách đứng
ngĩa nhân cách thì sau 30/4/1975
đi tản vớt biển sống ở các nước thứ
3, thì những người Việt Nam do, trả
những người của nhà cầm quyền Hà Nội
âm thầm đưa đi gia nhập vào đoàn
người đi tản vớt biển này theo kế
hoạch tình báo giữ rặng lược của Hà Nội
thì những thanh phần còn lại nếu không
đủ tinh thần và sức mạnh hầu tìm
cách lật đổ chế độ độc tài đang trệ
vô sản chuyển chế của công sản Hà Nội
thì hãy cứ dấn thân im để kiếm sống.
chứ có đâu phê phán đi về huyện
Hoàng Vi mình là viết kiểu, một phần
trong đó chẳng khác nào tiếp tay cho
địch vi dù sao thì nhà cầm quyền
Hà Nội đã liệt viết kiểu là thanh phần
phản bội tổ quốc xếp hàng thứ 13 hàng
bệ. Trong nội bộ quý ông cũng đã
từng tranh luận về vấn đề này chấp
nhận hoặc không chấp nhận viết kiểu
những cuối cùng quý ông đã đành phải
chấp nhận "giao kết" với viết kiểu vi
quý ông thấy rằng với sự "giao kết" đó
nhà cầm quyền Hà Nội sẽ thu được
hàng năm về mặt này hàng triệu,
hàng tỷ đó là tiền, Thế ra cũng chỉ
vi tiền!!! Đòi hỏi cho những phần vi
tiền!!! Hề có tiền là xong ngay cả.
Quý ông thử năm đêm suy nghĩ xem,
sau 30/4/1975 đến 16/3/1989 các ủy
liên hiệp quốc và các nước thứ 3 mà

viết kiểu tam dung đó luôn định giả rằng
 những người viết Ty nạn này đã bị nhà
 cầm quyền Hà nội chèn ép bức nên
 đành phải rời bỏ quê hương mà ra đi
 du trên đường đi đây tìm kiếm mang
 sống như chỉ măn. treo chuông và đã
 trên 500.000 người viết đã bỏ xác trên
 đường đi, do đó các nước thứ 3 do
 những người dân các quốc gia đó đem
 lòng nhân đạo mà cho cả trả, vậy
 mà sau một thời gian sống được lại
 quay về "giao kết" với hệ thống cầm
 quyền Hà nội, lẽ đã tạo ra những thảm
 cảnh đó mà nay vẫn tiếp tục giữ
 vững quan điểm bảo thủ để ôm lấy
 cái "ngai vàng" đó. Đây là một điều
 ô nhục cho thừa quốc ông, ô nhục cả
 hai bên những hàng viết kiểu đó và
 nhà cầm quyền Hà nội, những viết kiểu
 đó đã làm dung lòng nhân đạo của một
 dân tộc khác và nhà cầm quyền Hà nội
 thì không biết yếu tố nhân đạo trong
 vấn đề này, những viết kiểu đó thật
 rằng thẳng thắn xác nhận: chúng tôi
 chấp nhận làm thân trâu bò đưa vào
 lòng nhân đạo của quý ngài, dân tộc
 các ngài để hầu kiếm miếng cơm ngon
 hơn cho gia đình tôi thân nhân, tôi đã
 và đang phải sống trong một xứ sở quá
 nghèo đói chế chẳng phải "rừng vàng biển
 bạc" như ông Hồ chí Minh đã từng nói thì
 có lẽ còn giữ được chút nào nên các
 số di tôi viết những đoạn này vì khi tôi
 bị giam giữ ở trại Bão đoc trong tập
 "thề giữ ngay nay" có bài viết về một
 dân tộc trong 1 quốc gia nhỏ bé hình
 như ở phi châu, dù thời nghèo những
 chủ trương không cần chính sách tài

nguyên xuất phát từ dân họ ở hải ngoại
 như Việt Nam đang dùng đây, mà đất
 nước họ bình lặng không bị tang thương,
 để dùng làm lý do để xin tài trợ như
 Việt Nam hiện nay, đó với lý lẽ bình
 đẳng này chẳng khác chi những kẻ ăn
 mày, hai chủ nhân cuộc không cho
 phép tồn tại như thế, tha chết thì
 thôi. Đang nắm giữ vai trò điều hành
 guồng máy quốc gia, chắc quý ông cũng
 thăm thấy nhọc nhằn lớn lao khi thấy
 một số đồng nghiệp Việt Nam lòng nhẽ
 đây, vào, tiền giúp, để đưa thân nhân
 họ ở hải ngoại gởi về hàng tháng hàng
 thời kỳ, thì chắc hẳn hẳn anh một
 bầu chớ đời trong một căn nhà rách
 nát được chủ nhà nghèo đời phước
 một số con chớ trong bầu hổ đang
 nhúng căn nhà giết bắt con để
 lưng đục nhúng miếng ăn thừa mà chửi
 nhà đó im lặng xuống để những
 con chớ này tha về nuôi bầu chớ đời
 cũng với chủ nhà căn nhà rách nát
 trên đã hiện rõ trong tim cơ quý ông,
 mà sao đủ kiên nhẫn sâu này lại
 xuất hiện như? vì quê hương ta rừng
 vàng biển bạc cả mà, sao dân tộc ta
 lại tàn tẽ như thế này? lý do nào thế
 khi một lực lượng giành quyền điều
 hành một quốc gia bằng chiến thắng
 một cuộc chiến tranh và cai trị dân
 tộc đó bằng thế chế độc tài đồng tử
 vô sản chuyên chế, thì nếu ta thông
 chấp nhận một thế chế áp bức đó
 mà phải bỏ quê hương ra đi để sống
 nhỏ một quốc gia dân tộc nhân đạo
 nào đó, thì vì lòng tự trọng, ít nhất
 là phải vì lòng tự trọng mà không được

giao kết với những gì thuộc quốc gia
 của mình đó, cho đến khi nào thế
 chế của tôi đang bị đảo lộn thì
 thay đổi thức ăn là đa nguyên; là tư
 do dân chủ; tôn trọng nhân quyền đúng
 ý nghĩa, phải biết đến nhân cách
 và tự bảo vệ nhân cách của chính
 mình thì mới còn là con người,
 không xấu hổ với bất cứ ai hoặc là
 xấu hổ với chính tâm tư mình. Quý ông
 chắc hẳn đều biết rằng 61 thành viên
 trong hội nhân quyền quốc tế kỳ họp
 mới đây (1997) đã ủng hộ cho Trung
 cộng về nhân quyền tại Trung cộng khi
 Trung cộng phản đối Hoa kỳ và châu Âu
 về việc Hoa kỳ và các nước châu Âu
 tranh đấu cho nhân quyền đang bị chà
 đạp tại Trung cộng và một số quốc gia
 khác, vậy vậy ông với trong trạch
 đang mang quý ông suy nghĩ đến giữa
 vấn đề trên như thế nào, phải chăng
 chính 61 nước ủng hộ Trung cộng đó
 cũng đang vi phạm chà đạp nhân quyền
 chính dân tộc của họ, Quý ông thấy
 vậy có buồn nan không? nhân cách
 của 61 hệ thống lãnh đạo 61 quốc gia
 đã đem vất đi đâu rồi, tôi nghĩ quân
 tử là một người bình thường, bình
 chất thường vô là tính chất của một
 người bình thường; yêu tố then chốt là
 phải có nhân cách mới là một con
 người bình thường, nhân cách chỉ đơn
 giản là mỗi người có một quan niệm
 sống khác nhau, có quyền giữ quan
 niệm sống riêng tư đó, miễn sao điểm
 then chốt là làm bạn, giúp đỡ nhau
 được thì càng tốt, bằng không thì không
 được làm hại nhau, làm xấu nhau

chà đạp, dây xéo áp bức nhau bằng sức mạnh hoặc bằng bất cứ mưu chước gì, muốn tiến bộ thì phải tranh đua nhau như một thể vận hành với đúng luật phong cách của một vận động viên, chỗ đứng tranh danh "kiểu" những loài dã thú hoặc "yếu quã" trong kiểu thể thao xa hơn, nếu không được như thế thì đó chỉ là một loài động vật cẩu cấp thuần túy chỗ chứa phải chờ là người. Tôi không biết quý ông có xác tín khi biết ông Đỗ Mười tuyên bố về nhân quyền về nhân quyền quốc gia này và quốc gia khác không? Còn tôi thì tôi nghĩ rằng quan niệm về nhân quyền này của ông Đỗ Mười chẳng khác nào một con ngỗng thuộc dân tộc thiểu số ở một quốc gia vùng Nam phần, dân tộc thiểu số này có một tập tục là trong một gia đình khi cha mẹ đã già (tôi quên định lượng số tuổi) thì phải leo bám trên ngọn một cây đề cần như kiểu cây tre xuống đứng ở trước sân rồi đưa con mang nhát trong gia đình ôm gốc cây đó mà lưng lay thật mạnh thân cây cho đến khi nứt hết sức mỗi thời, nếu người cha hoặc mẹ ở trên ngọn cây đó dựa sức ôm chặt ngọn cây cao để không bị rơi xuống đất thì được phép tuốt xuống tiếp tục sống với con cái còn đủ sức sống, bằng không nếu yếu quã đề tuốt tay rơi xuống đất mà chết thì lại một điều bình thường cho gia đình đó. Chỉ quan niệm có lẽ như dân tộc thiểu số này mới chấp nhận sự chà đạp nhân quyền ở Việt Nam, Trung ương, Nam Dương, Miền Điện, Tích Lan... chần nản qua phải

Không Quý Ông? Thưa Quý Ông tâm tư
 tôi đại loại là như thế, suy nghĩ
 kiểu đó đối với những sinh hoạt cộng
 đồng, làm cách nào để con người
 ứng xử trong sinh hoạt với nhau cho
 nó có tính chất người đối với người,
 diễn chân thiện mỹ, có nhân cách, chỗ
 đứng có sinh hoạt với nhau theo kiểu
 tập đoàn của loài động vật cao cấp;
 hèn hạ, xảo quyệt, ma quỷ, đa
 mưu, hung dữ như dã thú, xấu xa
 như quỷ Satơng, tâm tư này tôi cũng
 đã từng trình bày phần nào trong
 trại giam B3H, Bộ Nguyên Văn Cú
 T.p Hồ Chí Minh ... Các nhân viên trại giam
 cũng như của các an ninh điều tra
 hoặc các báo về chính trị đều nói
 với tôi lời phản đối đanh thép; anh
 đâu phải một nhà tu mà suy nghĩ
 như vậy, tôi nghe vậy chỉ nức cười.
 Nhìn tổng thể tư tưởng của tôi như
 vậy, và những hình ảnh sinh hoạt
 cộng đồng xung quanh, tôi không làm gì
 được theo quan điểm của mình và
 cũng không thể chấp nhận một cuộc
 sống trong một môi trường với bối cảnh
 ngột ngạt như thế tại quê hương
 Việt Nam nên tôi đã phải cùng gia
 đình vượt biên tìm nếp sống tự do
 dân chủ thật sự mang tính người tại
 vùng đất khác. Do đó năm 1979 tôi
 đưa gia đình tôi cùng vợ và 3 đứa
 con nhỏ rời nhà đi vượt biên (ngay
 đêm cả gia đình tôi rời khỏi nhà
 tôi còn để lại đứa em gái của vợ
 tôi tên Dương Quỳnh Lan sinh năm
 1966 do vợ chồng tôi nuôi từ 1968
 ở lại nhà để giữ gìn căn nhà của

chúng tôi số 27/10, CHT8 Khu vực 4
 phường An Thới 1 (em Dương Quỳnh Lan
 có chung họ khẩu với gia đình tôi)
 Ngay ngày sau gia đình tôi bị bắt
 tại cửa khẩu Định An và đem về
 giam thẳng tại Khám lớn cần thơ
 trong ngày. Lít 3 đứa con tôi còn
 quá nhỏ nên 07 ngày sau mẹ và
 tôi ngụ tại 618 Trần Quang Diệu Khu
 vực 6 phường An Thới biết tin và đến
 thăm đem về nuôi. Con và tôi thì
 một tháng sau khi bị bắt được thả
 ra khỏi nhà giam, nhưng vợ con
 tôi không được về củ ngụ tại cần
 thơ trên của chúng tôi, vì nhà
 nước kết rằng vượt biên là tội phản
 bôn tổ quốc được đứng vào thành
 phần chốt trong 13 thành phần trong
 nước (trong khi đó những quân nhân
 Việt Nam cộng hòa bị tù cải tạo thì
 được xếp hàng cao hơn, đó là hàng
 12 như tôi hơn bị vượt biên, dù
 từ gia đình tôi sẽ bị đưa đi kinh
 tế mới, trong khi đó cần thơ trên
 của chúng tôi (do chính tôi mua đất
 của ông Nguyễn Văn Tở, người có
 giấy chủ quyền khu đất. Trong đó thì
 có mua 1 phần từ năm 1968 may
 ông ta đã chết vì quá già, chỉ có
 hai người con của ông ta còn lại
 làm nhân chứng việc mua đất của
 tôi năm đó để cất nhà ở và xin
 sổ gia đình sổ nhà sau 1975
 thành hồ khẩu, đó là ông Nguyễn
 Văn, cháu từ từ cháu may làm tổ
 trưởng trong khu vực 6 phường An
 Thới và ông Nguyễn Văn Minh từ
 Ba Mính cũng các con cháu và

những người dân trong khu này cũng có quyền làm nhân chứng cho tôi vì giấy mua đất của tôi thời kỳ đó chỉ cần ông nguyên văn tô viết tay bán đất cho tôi và ký tay là đủ pháp lý rồi, vì sẽ chẳng ai hoặc nhà cầm quyền nào tranh danh bằng vũ lực cả vào thời đó) thì bị cơ quan địa phương đã cấp cho một gia đình "chế độ cách mạng ưu đãi" đó là một thiếu niên trong quân đội của nước Hà Nội. Việc tịch thu căn nhà này của chúng tôi không có lập văn bản cho chúng tôi gì cả, vì lúc đó gia đình tôi đang ở trong "nhà tù" chúng tôi không biết nhà nước cấp cho gia đình chúng tôi quyền lợi gì ngay nào? Do đó gia đình tôi phải lên lút gủ ngu bất hợp pháp tại nhà nhưng người bà con trong lòng luôn sợ hãi sẽ bị bắt để đưa đến một vùng kinh tế mới khổ ải đầy đau khổ nào đó.

Đến năm 1987 khi người thiếu niên này đã chết, vợ tôi là chủ hộ khẩu gia đình tôi có làm đơn gởi đến các cơ quan hữu trách nhiều lần để xin lại căn nhà và khu đất trên (diện tích miếng đất tôi mua của ông Nguyên Văn Tô là 220m^2 nay cơ quan nhà nước đã làm giấy chủ quyền căn nhà tôi và miếng đất 220m^2 đó cho vợ con của người thiếu niên đó rồi) nhưng không được nhà cầm quyền chấp nhận (tôi xin gởi các tài liệu liên hệ đến việc này) đến tình trạng chung như thế và tình trạng riêng của tôi đến tôi như thế, tôi làm sao có thể sinh

Sống bình thường được. Đối với tôi cuộc sống giàu sang hay nghèo khổ không có gì quan trọng nữa cả, điều có bản là phẩm cách nhân cách tính chất người trong cuộc sống cộng đồng, nòng cốt là ứng xử với nhau bằng tính chất người thật đúng nghĩa, thế mà bên cạnh xã hội Việt Nam trước mắt tôi thì hoàn toàn ngược lại như tôi đã phân nào trình bày ở trên.

Do đó, tháng 4/1989 tôi lại tiếp tục vượt biên - thoát khỏi gông cùm vô sản chuyên chế độc tài đang trị của nhà cầm quyền cộng sản Hà Nội, đó là niềm phấn uất của tôi, khi đến được trại tị nạn tại Thái Lan tôi kêu gọi mọi người Việt ở trại tị nạn cũng như ở các nước tự do dân chủ khác, hãy kết đoàn lại để tìm, phương cách và sức mạnh để giải phóng dân tộc Việt Nam ở trong nước thoát khỏi gông cùm vô sản chuyên chế của nhà cầm quyền cộng sản Hà Nội. Đến tháng 7/1991 tôi đột nhập về Việt Nam nhằm tìm cách hoạt động chính trị bí mật để thực hiện ước vọng đó; nhưng tôi đã bị bắt ngay tại cửa khẩu Long Bình châu Đèo An Giang. Tôi bị đưa về giam giữ tại trại B34 T. P Hồ Chí Minh.

Tháng 7/1995, khi được thả về thấy những việc việc ở hải ngoại về thăm quê nhà rất nhiều. (Không phân biệt khi xuất cảnh hợp pháp hay là vượt biên) và được sinh hoạt rất thoải mái, hơn nữa tại địa phương nơi tôi đang ở còn có văn phòng

tôi viết Kiều, chỉ như trong mắt
 trần trụi quốc, rồi qua bao nhiêu
 đọc thấy những bài báo cho thấy,
 là thoải mái về những cuộc gặp gỡ
 giữa nhà nước và những viết Kiều
 muốn làm ăn ở Việt Nam, đồng
 thời nhà nước còn kêu gọi viết Kiều
 ở hải ngoại hãy đầu tư vào Việt
 Nam, để giúp đỡ Việt Nam phát triển.
 Tôi chợt nghĩ cho dù thế nào đi
 chăng nữa thì trên mặt kinh tế
 trong số họ cũng có những người đã
 vượt biên thành công, xuất cảnh bất
 hợp pháp như tình trạng của gia
 đình tôi, chỉ có khác chút đỉnh là
 họ đã trốn thoát được, không phải
 chìm dưới đáy đại dương, hoặc
 phớt thấy trong rừng sâu vùng
 biên giới Việt - Miên - Lào - Thái mà
 đến đích để được định cư ở một
 nước thứ 3, còn gia đình tôi thì
 thất bại bị bắt bỏ tù và lại bị
 tịch thu nhà của mà thôi. Tôi
 nghĩ rằng tình huống thoải mái trong
 việc giao tế giữa nhà nước Việt Nam
 và những viết Kiều có lẽ do nhà
 nước Việt Nam bây giờ đã chấp
 nhận từ do dân chủ hơn năm 1987
 như thế việc xin lại căn nhà đã
 bị tịch thu năm 1979 có thể thực
 hiện được. Vì thế tôi đến 83 từ
 pháp tình Căn Thở để trình bày về
 tình trạng căn nhà trên của gia
 đình tôi, nhân viên tiếp dân của
 Sở từ pháp Căn Thở cho tôi biết
 (em bằng lời nói) là tiền nguyên
 tắc pháp lý thì trước hết căn
 nhà trên của gia đình tôi, nếu

tôi làm đơn để xin lại thì nhà nước
 bắt buộc phải trả lại cho tôi hoặc
 nếu vì lý do gì đó không trả cần
 nhà đó lại được cho thì thì nhà
 nước bắt buộc phải bồi hoàn cho
 tôi về cần nhà và miếng đất đó và
 giá trị thất tướng xứng theo luật
 năm 1991 (hoặc 1992 gì đó thì đúng
 rồi phải hết về việc này). Tôi được
 như thế tôi lần lượt đến ủy ban,
 nhân dân tỉnh cần Thơ, UBND tỉnh
 thành phố cần Thơ và sau cùng đến
 phòng quản lý nhà đất và công
 trình công cộng thành phố cần Thơ,
 là chính, có quan đã gọi văn thơ
 không trả nhà cho gia đình tôi năm
 1987, trình bày và đưa các văn bản
 về việc cần nhà của tôi cho nhân
 viên tiếp dân, nhân viên này đọc
 xong tất cả, liền báo tôi tên gặp
 ông Công (ở lầu 2 của cơ quan,
 tôi không được cho biết chức vụ và
 họ) để giải quyết. Ông Công sau
 khi nghe tôi trình bày và đọc các
 văn liền liền cho tôi biết: "Trưởng
 hợp cần nhà của ông (tôi) có quyết
 định tịch thu do phó thủ tướng
 phạm Hùng Kỳ chứ không có quyết
 định trả lại hoặc bồi thường tướng
 xứng gì cả, những người cho ông
 biết những điều mà ông đã trình
 bày cho tôi nghe là do những người
 đó không biết gì về luật nhà đất cả,
 ông đừng có nghe họ, nếu ông có
 tiền thì gỡ và tiền bạc, tiền tem
 để viết đơn xin và gửi đơn xin lại
 nhà đó đến khắp các cơ quan như
 trước kia, và ngay cả gửi đến

nhà nước trung ương đi chăng nữa thì mọi cơ quan khi nhận được đơn của ông sẽ không giải quyết gì cả đâu mà sẽ chuyển về cho phòng nhà đất và công trình công cộng thành phố cần thơ chúng tôi giải quyết; và phòng quản lý nhà đất và công trình công cộng chúng tôi sẽ vẫn giữ nguyên nội dung như quyết định trước kia chúng tôi đã gửi cho vợ ông (tên) tức là sẽ không trả và không bồi hoàn gì cả với một văn thư chi tiết hơn". Ông cũng lại cho tôi biết thêm chuyện ngao là là tôi hãy chờ đợi một thời gian nữa xem có điều luật gì khác hầu giải quyết trả lại nhà hay không? Tôi chờ đợi và đã chờ đợi cả năm nay rồi, tôi chưa biết được gì thêm về vấn đề này nên mới viết những dòng tâm tư này đến các ông.

Thưa Quý ông, khi bỏ một vụ quyết định cho tôi ra khỏi trại giam B34 để về sống với gia đình thì tôi đã trở thành một công dân bình thường với hồ khẩu và tờ chứng minh nhân dân mới cấp, tôi được phép tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, chỉ cần báo đồng và gây hiến đóng. Đời tình trạng như thế mà lại lọt vào tình huống như tôi thì Quý ông suy nghĩ như thế nào, trong khi đang viết những dòng chữ này, tôi chưa biết quý ông giải quyết sẽ kiện về tôi ra sao. Nếu như kết quả về căn nhà của gia đình tôi xảy ra như lời ông

Còn nói như tôi đã nêu ở trên, thì
 tâm tư tôi sẽ thất là bức xúc, bản
 chất của hệ thống cầm quyền của
 quý ông thất quai di. Quả thật,
 ngoài những phê bình chỉ trích của
 dư luận, bên cạnh đó còn có những
 nhân định của chính những người
 trong hàng ngũ đảng viên cao cấp
 của đảng cộng sản Hà Nội. Một
 đảng viên lão thành cấp tỉnh ủy,
 tỉnh ủy viên của đảng ủy tỉnh Cần
 Thơ cho biết hệ thống cầm quyền
 của nhà nước được điều hành bởi
 những cán bộ, đảng viên dù trong
 trung ương đảng đi nữa thì trình độ
 văn hóa rất kém, chỉ có lòng trung
 thành với giáo điều của đảng cộng
 sản Việt Nam mà thôi, không có
 văn hóa mà năm niếm vụ lẩn
 đao thì thất là tở ngại cho việc
 tiến hóa, phát triển của đất nước
 về mọi ngành, mọi việc đều không
 muốn nói là làm cho đã phát triển
 của đất nước chúng lại hoặc thư
 lui so với thế giới (vấn đề này đã
 viết trình bày trên quá nhiều trang
 miềm họa, trên các tờ báo của nhà
 nước, họ chỉ có bằng cấp như một
 tờ giấy lộn, nhà nước và mọi người
 đều biết rõ vấn đề này, nhưng nếu
 không dùng họ trong các vai trò lãnh
 đạo thì dùng ai bây giờ, đâu có
 thế giao cho những người ngoài đảng
 viên tin cậy, đạo đức nhà nước, họ
 chính trị có kẻ hoạn cho đời những
 đứa con ruột của các cán bộ lãnh
 đạo thiếu khả năng ngày nay đang
 bắt buộc phải xử dụng đó, đang được

nhà nước cho đi du học tại các nước tiên tiến nhất là ở Mỹ, ở Nhật, khi những đứa con yêu quý của đảng này tốt nghiệp trở về nước thì sẽ thay cha họ giữ vai trò lãnh đạo trong hệ thống cầm quyền của nhà nước, thì đến lúc đó đất nước ta sẽ phát triển tốt hơn, cho ngay nay không thể xử dụng phương cách nào khác để sớm phát triển đất nước. Những yếu tố này là sự thật, chứ không phải do tôi bịa ra làm gì.

Quý ông thấy đó, có phải chẳng đầy đủ chứng cứ là những yếu tố đã đưa đến một riêng, tính huống của nhà tịch của gia đình tôi không? Quý ông biết không? tính trạng của nhà của tôi chỉ là một tính huống cá nhân, những nó lại tưởng tưởng cho biết bao tính huống khác mà người dân vì sợ hãi nhà cầm quyền mà im hơi lặng tiếng, ví dụ: như một căn nhà ở đường(...) Khu chỗ bên thanh lot vào tính huống giống như của tôi, gia chủ ở nhà vượt biển, về làm đồn xin lại căn nhà, tòa án quyết định trả, nhưng tòa án không thực hiện được quyết định đó vì phó chủ tịch thanh phố ra quyết định sau cũng là không trả.

Quý ông thử nghĩ xem tính huống: một người nông dân ở phường An Thới năm 1966 có chỗ Mỹ muốn 36.000 m² đất (còn giấy chủ quyền đầy đủ) để làm phi trường 31 này thuộc quân khu 9; có giao kèo và gia cư tiền thuê Mỹ phải trả hàng năm. Nhưng sau 30/4/1975, chủ nhân làm đồn kèm theo

đây đủ giấy tờ pháp lý để xin lại đất, vì nay đất bỏ không một phần, một phần cấp cho những quân nhân thuộc quân khu 9 đơn gởi đến tận trung ương Hà Nội với những biên lai đã nhận hồ sơ đường sá được chuyển cho quân khu 9, rồi cuối cùng là cục hậu cần quân khu 9 giải quyết, những cục hậu cần quân khu 9 trả lời miêng là qua nhiều hồ sơ xin lại đất, họ đã cho Mỹ Thuế giống như của đường sá vậy, nhà nước giải quyết không được, vì đất đó cấp cho bộ đội rồi đứng đợi làm đơn xin lại nữa vô ích, không giải quyết đâu! duy ông thử suy nghĩ một chút xem sao! chúng ta có biết tôn trọng nhân cách của chính chúng ta trong những tình huống này không? Quý ông cũng thử nhân định thêm một tình huống nữa xem sao đó là qua tờ báo pháp luật 1997 ông chánh án tòa án huyện châu thành Bến tre xử một số việc rất đơn giản, những phạm nhân thì thật sự có lỗi, những chánh án lại xử sai luật, giam phạm nhân hơn một năm, nên kết thúc phạm nhân kiện chánh án và thắng nên ông chánh án lại bị bồi thường cho nạn nhân hơn 10.000.000 VNĐ. Số việc này xảy ra không phải chỉ có một mà nhiều hơn những tội chỉ tính bảy tướng tửng một vụ việc như thế mà thôi. Quý ông nghĩ sao? chứ tôi thấy thật là buồn! kèm theo sự chán nản, nay đánh tờ báo này đủ để trên các trang giấy này để gởi đến quý ông với tư cách của 1 người dân bình thường trong một cộng đồng xã hội.

Thưa Quý ông! Với tình huống của tôi, thật sự tôi cũng đã đề tâm đến

những ý tưởng bình thường từ ngàn xưa, đời là cõi vô thường. Tất cả những gì trong cõi đời là hư ảo. Tất cả em là không. Những cơ thể này, chính thì lại coi trong nhân quyền, đã tìm phương cách để tranh đấu cho nhân quyền, rồi bản thân thì như đã trình bày ở trên là đã và đang bị áp bức về mọi mặt ngoài những ngày bị giam cầm vì chính trị, cần nhà thì lại bị chiếm đoạt (nhà nước chiếm đoạt) bản thân thì khi nhà nước thả thì ra khỏi trại tù, cấp cho tờ hộ khẩu, chứng minh nhân dân, không bị cấp văn bản quản chế, những thì lại bị nhà nước quản chế không văn bản, lý do khi tờ từ trại tù về nhà, ngoài những thủ tục hành chính phải trình diện địa phương, thỉnh thoảng thì phải đến trình diện nhân viên cao cấp của cục bảo vệ chính trị cấp tỉnh cần hỏi, theo lối thông báo của công an khu vực, không có thời giờ biểu ấn định, và ngày 8/1/1997 tờ phải trình diện nhân viên của cục bảo vệ chính trị tên là Nguyễn Văn Thắng và phải làm việc với tính chất của một cuộc thẩm vấn điều tra (chỉ bằng lời nói của anh Thắng chứ không có lệnh hoặc quyết định bằng văn bản của nhà nước). Anh Thắng yêu cầu gần như bắt buộc tờ phải trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh ta. Vì anh Thắng nói với tờ rằng việc bắt bỏ tù tờ một lần nữa nếu tờ không trả lời thành thật mọi câu hỏi là quá đáng đối với nhà nước Việt Nam, những chưa cần vì nếu bắt tờ bỏ tù như thế thì chưa xứng, đang vì anh ta chỉ được khen thưởng thưởng thôi. Anh Thắng bắt tờ

phải viết tường trình mọi sinh hoạt của tôi trong năm 1993 như: đã gặp ai ở đâu, nói chuyện với những ai, thời gian nào, nói những gì cả lời nói của tôi và của người đối thoại, lý do gì để gặp những người đó, tư tưởng của mọi người tôi gặp, tôi đã từng đi đâu dù chỉ rời khỏi nhà trong ngày (dù rằng trên mặt pháp lý của nhà nước thì người dân khi rời khỏi nhà trên 3 ngày thì phải xin phép địa phương với giấy tạm vắng, và phải xin phép tạm trú nơi mình đến và nếu ở đó trên 3 ngày khi tôi viết xong bản tường trình dài dòng đó trao cho anh thằng thì anh thằng kết luận rằng tại sao tôi không xin phép địa phương và cũng đã không thông báo cho anh ta biết về từng sinh hoạt của tôi trong năm 1996 và chỗ này anh ta hỏi và yêu cầu tôi viết bản tường trình thì tôi mới viết để trình bày, nghĩa là khi anh ta hỏi tôi tôi mới viết để trình bày và trả lời. Anh thằng còn nói thêm rằng nếu anh ta dùng pháp luật thì đủ yếu tố để giam giữ và bỏ tù tôi, nhưng nếu làm như thế thì anh ta chỉ được khen thưởng tương đương thời chế chưa xứng đáng (tôi cũng chưa biết sao anh thằng đại diện cho cục báo về chính trị trong việc âm thầm quản chế tôi, ý muốn nói gì chế thì không hỏi anh ta) và cuối cùng anh thằng sau khi nhận bản tường trình của tôi anh ra cho tôi một cái lonú miêng không có văn bản chỉ bằng lời nói là: kể từ đây tôi muốn ra khỏi nhà là tôi phải thông báo với công an địa

phương hoặc với riêng với anh ta đồng thời sau đó phải đến gặp riêng anh ta để tường thuật lại mọi cuộc tiếp xúc với bất cứ ai, ở bất cứ nơi nào thời gian mà tôi đến tiếp xúc với người đó. Tôi nghĩ rằng đó là một tình trạng bị quản chế nặng nề, nếu tôi hỏi anh rằng rằng như vậy là tôi bị quản chế phải không? mà nếu như tôi bị quản chế như thế này thì hãy cho tôi vài bản kèm theo lịch trình ăn uống quản chế để tôi trình diện trên sở sách. Anh rằng trả lời tôi rằng: Anh không bị quản chế nhưng anh là một trường hợp đặc biệt, chúng tôi phải làm mọi cách cho anh hòa đồng với nếp sống của xã hội Việt Nam dưới sự lãnh đạo của Đảng cộng sản Việt Nam, chúng tôi đó là một xã hội trong xã hội chủ nghĩa. Khi nghe anh ta cho biết như vậy tôi thấy rằng quả là tôi đang bị quản chế không văn bản, nó nặng nề gấp vạn lần nếu bị quản chế có văn bản quyết định quản chế như trước kia tôi và các anh em từ cái tao khạc đã từng nhận lãnh khi ra khỏi trại tù cái tao về sống với gia đình. Rồi những dữ kiện tổng quát nêu ở trên và đồng thời với nhận xét 1 người tôi không thể im lặng làm ngơ nhưc nữa như 1 con chó cụp đuôi trước vũ lực, dưới những tính huống rất là vô lý làm tôi rất bức bối khó chịu và ngột thở nếu phải ở trong một tính huống bị áp bức nặng nề như thế đó thì tôi đã chết quách đi cho rồi. Nhưng lẽ dĩ nhiên là tôi không thể tự sát như khi tôi mới bị bắt

được, nên tôi viết những dòng chữ này
 đến quý ông, xin quý ông cho tôi lại
 căn nhà và thực sự với văn bản
 quyết định quản chế. Nếu không
 được những điều đó thì xin quý
 ông đừng bắt tôi để giam giữ điều
 tra làm gì nữa, vì nhà nước thì
 tôn eom, chi phí còn phần vì hơn
 20 năm qua bạn bè tôi, thân nhân
 tôi, vợ con, gia đình tôi đã biết
 bao khổ sở từ vật chất đến tinh
 thần những khi thì phải bị tù đầy
 sống lang thang lên lút, rồi tù đầy
 vô tôi đã bao lần phải làm thân
 cò lẩn tránh gông gông nhưn thì
 trong cái nhà tù của quý ông,
 Tôi không muốn giờ đây tham
 canh này lại tái diễn lần nữa cho
 vợ con tôi, thân nhân, bạn bè tôi.
 Xin quý ông hãy trao đổi mãi quyết
 định tôi đi, bằng mọi cách âm
 thầm hay minh bạch cũng được cả,
 đem bản tôi nhờ pháp trường dưới
 luật pháp của đảng cộng sản quý
 ông hoặc nếu không muốn bị tai
 tiếng thì vẫn thế giới loại người
 thì quý ông cứ từ nhiên cho tôi
 chết như ôai chết vì tội nạn
 giao thông của nhà báo Lưu
 Huyền Đức cũng đã định thời gian
 trước đây vì lý do: những nhà
 báo của anh ta làm bức mình
 nhà nước, những xin quý ông
 chỉ cho tôi chính một mình tôi
 thôi, đừng liên lụy đến gia đình
 tôi và mọi người khác. Tôi chết
 đi là xong, tôi không tiếc nuối gì
 đâu vì tôi đã không đủ sức khêu

vũ giữa bây giờ.

Tôi xin dừng bút nơi đây với sự
trông chờ từng giây phút sự trở lại
kết thúc của quý ông.

Liên chào Quý ông

Trân Quý Phức

T.B. Cần Thơ 22/12/1998

Chủ tịch nhà nước
Chủ tịch Quốc hội
Thủ tướng chính phủ

Thưa Quý vị, Tâm thế này dù tôi
đã viết xong vào tháng 12/1996,
nhưng cho đến nay tôi mới gửi đến
quý vị mong quý vị cũng hiểu cho
tôi dù sao cũng phải thu những tư
liệu này thì phải lưu trữ tại hải ngoại
đến nay thì điều kiện lưu trữ tại hải
ngoại thì đã hoàn tất, chúng đã được
gửi đến tay các thân nhân bạn bè tôi
ở các nước châu Âu, châu Mỹ và châu
Úc, nếu vì lý do gì đó tôi có chết
đi thì linh hồn tôi vẫn còn tồn tại.

Thưa Quý vị, tôi xin lặp lại, dù
vẫn tôi làm con người phải mang đúng
tính chất con người, khi sống phải sống
đúng như một con người, tương xứng
bằng thân xác kèm với tính thần là
tư cách, nhân cách, tính chất nhân
hân của một người dù chỉ là một
người bình thường thôi, nếu không
được thì tôi sẵn sàng chết đi để
thân xác tôi thanh cất bụi những
linh hồn con người của tôi vẫn còn.
Còn hồn là tiếp tục sống, chỉ là thế.

Sống của một đồng vật cao cấp, thế sống của con chó cụp đuôi, một con chó cụp đuôi. Ít nhất là các con thì không có một người cha chỉ là một con chó cụp đuôi, vô thì không có một người chồng chỉ là một con chó cụp đuôi, các bạn bè thân hữu của thì không có một người bạn chỉ là một con chó cụp đuôi. Tôi cũng xin gởi đính kèm epđây một của Trướng công an đồn phướng An Nhơn minh chứng sự quản lý bằng miệng của các bảo vệ chính trị vị trí trình diện, đồn công an phướng An Nhơn thì tôi chỉ tiếp xúc với ba nhân viên của các, tá thành phố Hồ Chí Minh xuống chỉ một chuyến về chính trị đến với tôi. Tôi cũng xin gởi đính kèm vào bạn của một thư ông nghị sĩ Mỹ đặt vấn đề của tôi đến với chính phủ Việt Nam hiện tại qua bộ ngoại giao Mỹ mà đến đây tôi vẫn chưa biết được kết-luận của chính phủ Việt Nam hiện tại đến với tình thế của tôi.

Tâm thế này tôi cũng sẽ gởi cho các thư ông nghị sĩ và dân biểu Mỹ và cho các báo chí, đài phát thanh ở nội địa Việt Nam, ở hải ngoại, và bất cứ nơi đâu mà tôi có thể gởi đến và họ nhận quyền quốc tế mà quý vị có gởi đại diện ở đó.

Thưa Quý vị, cũng có một vấn đề mà tôi đang suy gẫm: Qua dư luận cao cấp, hầu hết các chính trị gia cao cấp, các nhà lãnh đạo của các quốc gia, mỗi một nhất là ông MAO Trạch Đông coi tâm quốc

Ờ! diễn nghĩa và cái ghĩ đầu
 giường kẻ bên đó hình như cái
 lập trường chính trị bị ở là cốt
 lõi của hầu hết. Những vấn đề
 này làm cho tôi quá khó nghĩ
 cái từ thời đại văn minh thực
 nghĩa là gì? phải chăng thời đại
 này lại văn còn là thời đại:
 Tam quốc diễn nghĩa, các vì sao
 nhân chính trị dùng tam quốc
 diễn nghĩa để ghĩ đầu giường
 hầu tìm được phương cách giải cho
 nhân loại trở về thời tiền sử.
 Ờ! thật thú vị đau cho nhân
 loại !!! quả thực vẫn còn
 là loài động vật cao cấp mà thôi
 !!!

Trân Trọng Kính chào Quý ông

Me

Trân Quý Phúc

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

TỜ TƯỜNG TRÌNH CÁC TÀI LIỆU MÀ TÔI ĐÃ GỞI RA NƯỚC NGOÀI.

Tôi là Trần - quý - Phúc sinh năm 12/10/1950 tại Yên
Thạnh Gia Viễn Ninh Bình (BV), hiện cư ngụ tại
108/21 Trần - quang - Diệu, KV6, phường An Thái
TP Cần Thơ, CMND số 360091593, là chủ nhân tại
B34/A24 đường Nguyễn - Văn - Cừ, TP Hồ Chí Minh
khi được thả ra khỏi trại tù B34 ngày 13/7/1995
lúc được về An Ninh Diệu Tra cho biết là tôi
được trả quyền công dân được quyền tự do tư
lưỡng, tự do ngôn luận, những cam báo đồng
và gây biến động.

Thời về nhà tôi trình diện địa phương gồm: tổ
trưởng, công an khu vực 6, đồn trưởng công an
phường An Thái, uả nữ thẩm vấn của phòng
phòng uả các nhân viên trách nhiệm của phòng
bảo vệ chính trị tại Ty công an tỉnh Cần Thơ. Ông
Nguyễn - Văn - Thắng trưởng phòng bảo vệ chính trị
Ty công an tỉnh Cần Thơ cho biết bắt đầu từ không
cầm trong tay lệnh quân chế khi ra trại, những
tôi thuộc vào một trường hợp đặc biệt do các báo
uả chính trị quân chế, quân sự, nhà nước bắt tôi
bỏ tù rất cũ đang khi cần. Tâm trí tôi khá chán
nản đối với những dao động từ thủ giới nơi chung
uả Việt Nam nơi rừng, tôi cảm thấy những gì tôi
còn để này chế là hư ảo, tôi chẳng thấy tiền
bạc, vật chất, nhà cần danh vọng những tôi không
thể vào rừng sống với bầy thú hoang dã, còn
trách nhiệm mong manh đối với cuộc sống của vợ
con tôi mà từ khi tạo ra tôi chưa chịu toàn
được chút nào, vì thế tôi chế muốn về sống
trong mảnh đất nhỏ của gia tộc vợ tôi, ăn bụi
tư mở trong gò uẩn mà sống cách biệt với mọi
thế bên ngoài, những tôi không thể thực hiện như

thứ được, vì sinh hoạt của họ còn rất liên hệ với nếp sống của cộng đồng, với những sinh hoạt cộng đồng, và lễ độ, những hình ảnh mới của những sự việc như, những đạo đức, chuyển của xã hội khải lại những tâm tư bức xúc của tôi nước đây. Do đó, khi tôi mới được ra khỏi nhà tù, các bạn bè tôi ở hải ngoại và anh tôi Trần - quý - Long ở California Hoa Kỳ đã thuê tôi làm hồ sơ xuất cảnh gặp hầu họ lo cho tôi về quê định sang Hoa Kỳ nhưng tâm hồn tôi lúc đó rất lạnh giá, tôi đã từ chối, nhưng sau đó, với những đạo đức chung, biết xúc tâm tư như tôi đã trình bày ở trên và mô tả đôi dòng chi tiết như một sự việc không thể trong "biết tâm thư tâm đến xin loại cần nhà" đã gửi cho Chủ tịch Miệt, Chủ tịch Quốc hội, Thủ Tướng Chính Phủ nước Cộng hòa xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, mà ông Nguyễn Văn Thảng Trưởng phòng Bảo vệ Chính trị Tỉnh Cần Thơ đã mời tôi lên thăm việc ở đơn công an phường An Thới, bảo nhân viên lấy xe hơi đưa tôi từ đơn công an phường An Thới về nhà tôi để tạm giữ và bắt viết tay 05 tờ biết rõ trong trung tâm "lời bức xúc lý giải" tình hình này, mỗi tờ đều được tôi ép nhựa và tôi sợ nó bị hư ở hoặc mục, mất, mất... vì đó là tất cả những gì trong con tim tôi, trong bộ não tôi được liệt kê rõ ràng cho mọi người xem xét để giám định về tình huống của tôi dưới ánh mắt của người đời và người, với tùy cách mà ứng xử tôi sao cũng được, tôi sẽ không còn sợ hãi bất cứ điều gì nữa. Đó là những cách ứng xử của tôi được với sự đời. Điều không thành khi là tôi phải sợ, phải phòng tránh tình thế bị bắt đầu một do các cơ quan an ninh thuộc Bộ Nội vụ Việt Nam. Vì luôn luôn thấy thế giới việc phải ứng cảm thêm đã từng xảy ra từ ngàn xưa và đời này nay trong bất kỳ tình huống nào, giai cấp nào, do đó, nước khi gọi tức tức cho nhà nước Việt Nam, tôi

đã gắng tìm cách gửi ra nước ngoài đi" báo động
 cho các bạn bè, thân nhân của tôi, đồng thời mặt
 khác vì tôi biết tôi viết văn qua đài đồng, long
 thông, thông thuê viết, không tiền tiền, nên tôi
 cũng nhờ những người đó để ký với suy nghĩ
 cần nhắc, giám định xem tôi có được nhà nước
 Việt Nam giữ quyết không? và vẫn có nên nên
 đời gì không cho có tiền quốc và nên nên phải
 nữa như thế nào. Song song với điều hướng đó
 tôi cũng nghĩ đến phải xuất ngoại này (vì ông
 Nguyễn Văn Thắng khi tôi có tâm sự phân nào
 ông Thắng giúp tôi hỏi thăm trường phòng nhà đất
 tôi là An, ông An cho ông Thắng biết: về mặt
 luật pháp thì cần nhà tôi phải được nhà nước
 bồi hoàn những đáng những tiền tùy địa phương,
 ông Thắng bảo tôi hãy sac đến thành 05 bản, gửi
 cho 5 nơi, và được phải thanh và được tuyên hình
 có thể có tiền từ 90%) như là đã tính bây
 đang biết tâm thu...". Do đó, tôi đã làm hồ sơ
 vào năm 1997, tôi gửi cho 134 415 Daster TP Hồ Chí Minh
 khi nhận tiền công an tại bưu tập dân của văn phòng
 xuất nhập cảnh này xem xét hồ sơ xin nhập cảnh.
 Hoa Kỳ của tôi, đã không nhận và báo tôi gửi
 cho Oll ở Băng-Kok. Do đó, tôi đã gửi sang đó
 đồng thời gửi cho anh tôi Trần Quý Long ở California
 để anh ấy nhờ Hoa Kỳ chấp nhận. Tôi viết văn bản
 này khoảng nửa năm, đầu năm 1997 ông anh tôi có
 cho chuyển hồ sơ của tôi đến nhiều tổ chức có
 nhiệm vụ như các hội Việt kiều các tỉnh bang
 California, Atlanta và 2 thường nghị sĩ và một
 dân biểu trong quốc hội, Hoa Kỳ một thường nghị
 sĩ Mỹ này có gửi thư luận lạc với tôi, và thường
 nghị sĩ Mỹ có yêu cầu bộ ngoại giao Hoa Kỳ gửi
 văn thư cho chính phủ Việt Nam về vấn đề của
 tôi, Bộ ngoại giao Hoa Kỳ có trả lời là đã làm
 việc đó rồi và nhờ chính phủ Việt Nam gửi
 văn bản trả lời Bộ Ngoại giao, và khi đó
 thường nghị sĩ này sẽ cho ông anh tôi (Long) biết.

số phận của tôi, vì thế, 'buộc tâm thư' tạm đến xin lại căn nhà ... tôi đã đi đó, chưa gửi ngay cho nhà nước, tôi nghĩ rằng nếu gia đình tôi được xuất cảnh thì tôi giải quyết chuyển căn nhà của tôi và những việc khác tương đương, tôi sẽ sống như mọi người bình thường tại quốc gia thứ 3, nếu không được đi thì mỗi gửi đến này cho nhà nước Việt Nam để giải quyết thoát ^{mọi} u buồn lớn cỡ này, do đó tôi đã đi đến khắp nửa năm sau của 1998 tôi mới gửi đi cho anh Long tôi, và nhờ anh Long tôi chuyển cho những ai có thể giúp đỡ tôi và gia đình được xuất cảnh. Anh tôi đã trả lời là đã nhận được báo tôi về đó. Cơ quan ODP/TP HCM trả lời tôi là hồ sơ của tôi chưa được mở vì tôi thiếu tài liệu nhưng không hoàn tất toàn bộ hồ sơ của tôi như một số người trong chương trình HO đã bị trả lại, anh Long tôi thư cho tôi biết là anh đang khiếu nại điều này với ODP/Hoa Kỳ, báo tôi chờ, do đó dù đơn, tâm thư này viết xong đã quá lâu, tôi vẫn chờ như chưa gửi cho nhà nước Việt Nam. Giờ đã vài thư cho anh tôi và bạn bè, để thức hỏi họ (6/1999) tìm cách giúp tôi về mặt nào tùy ý để tôi biết số đi được hay không, để tôi không gửi cho nhà nước. Tôi chết như tôi là như Tân Dân. Chủ, hiện tôi ở Thái Lan là tôi chắc có sức lực, có bệnh, luôn muốn phục, hy vọng rằng nơi có hiệu lực với ước định của tôi và đồng thời tôi đang bị nhà nước vi phạm nhân quyền thì có thể đó là những cơ chế họ tranh đấu này cần, như thế tôi cũng thoát khỏi điều như nhà tôi im lặng sụp đổ, nếu tôi bị nhà nước bắt bớ là không thông báo như tôi bị đưa về BSA, cho đến giờ này khi phòng báo về chính trị đang quản lý tôi gọi tôi đến làm việc, các đơn gửi phát này tôi

Chưa hết tình thú của tôi sẽ như thú nữa.

Thưa quý ông ; khi tôi lật lấm lên tìm , tâm tư của tôi ra qua " Buồn tâm thức ... " đến cho lý ban đầu , đau nhà nước là một sự mất mát sẽ xảy ra , và cũng nó ra , nên tôi không muốn đánh giá nó . Vì với tôi đây là chân thật , nhưng tuyet rồi là đau khổ tôi , toàn đời này đời với tôi thật nên gì tự trong xã hội chẳng chút ít cho về con mà thôi . Vì thú nguyên ương của tôi đời với tôi quan có thành quyền là nguyên ương của tôi đời với tôi đau khổ nhà nước , tâm tư buồn xác rồi lại của tôi không thay đổi được , với những dòng chữ này mà nhịp tâm tôi đến đây . Tôi hiểu những lời mà ông Nguyễn Văn Thắng , trưởng phòng bảo vệ chính trị thuộc ty công an tỉnh Cần Thơ đã nói cùng tôi : " Nhà nước bắt anh bỏ tù rất dễ dàng ... " như tôi đã hình thành ở tâm là sự thẳng thắn , là sự thật , thế không phải là lừa dối tôi . Mà chúng sẽ hết gì , những lời rất sợ bị bỏ tù vì sợ ăn tù buồn rầu uất trí cho về con tôi , thân nhân tôi , bạn bè tôi , một du địa dân thân đời với họ từng giây , từng phút , từng giờ , từng ngày ... rồi ông trưởng phòng bảo vệ chính trị ty công an tỉnh Cần Thơ lại bảo tôi : " Nhà nước đâu có giữ anh , giữ ai đâu ... " Vậy thì chắc chắn là tôi sẽ bị bỏ tù . Tôi không có thích về gì nhà nước cả tôi chỉ sợ là sẽ tâm tư của tôi , của một người trong bối cảnh tình huống nặng nề này thôi . Vì thú nguyên ương chết của tôi là khi bắt bỏ tù tôi (tôi không thích mặc lý do gì cả , tôi chán luôn rồi) xin quý ông quan cho biết , tình hình đang được , nhưng đừng bắt tôi ngay , cho tôi ổn định về nhà tôi về xã tôi sẽ gạt về con tôi là tôi có công việc làm ăn xa với một người bạn (ai ở nhà tôi chỉ sợ sẽ chết ít tuổi nhà) , rồi tôi em

ở xa để tình duyên quý sẽ được tại bất cứ
nhà nào.

Thưa quý sẽ quan, đầu óc tôi đang rất tung
lên nên tôi viết không được mạch lạc gì cả,
xin quý sẽ quan thứ lỗi, lời chia chính
lại được những câu uẩn trữ ngữ của tôi.

Cần Thơ 18/7/1999

Người viết kỷ ước

TRẦN QUÝ NHƯC

Tb. Tôi đã chia sẻ' thường nghị sĩ Mỹ đã yêu
cầu bộ ngoại giao Mỹ gửi uẩn thư cho chính
phủ Việt Nam về uẩn từ tôi, và bộ ngoại
giao Mỹ đã trả lời cho thường nghị sĩ này
là đã gửi uẩn thư cho chính phủ Việt
Nam rồi, chỉ chính phủ Việt Nam trả lời
sẽ cho anh Trần - quý - Long từ hay.

DIANNE FEINS TEIN.

California United States

Senate

Washington D.C. 205104.

Đây là địa chỉ' anh Long Từ cho tôi dùng
khi cần những lời chia sẻ', chỉ gửi cho
TNS BARBARA BOXER mà thôi vì ông này có
gửi thư cho tôi.